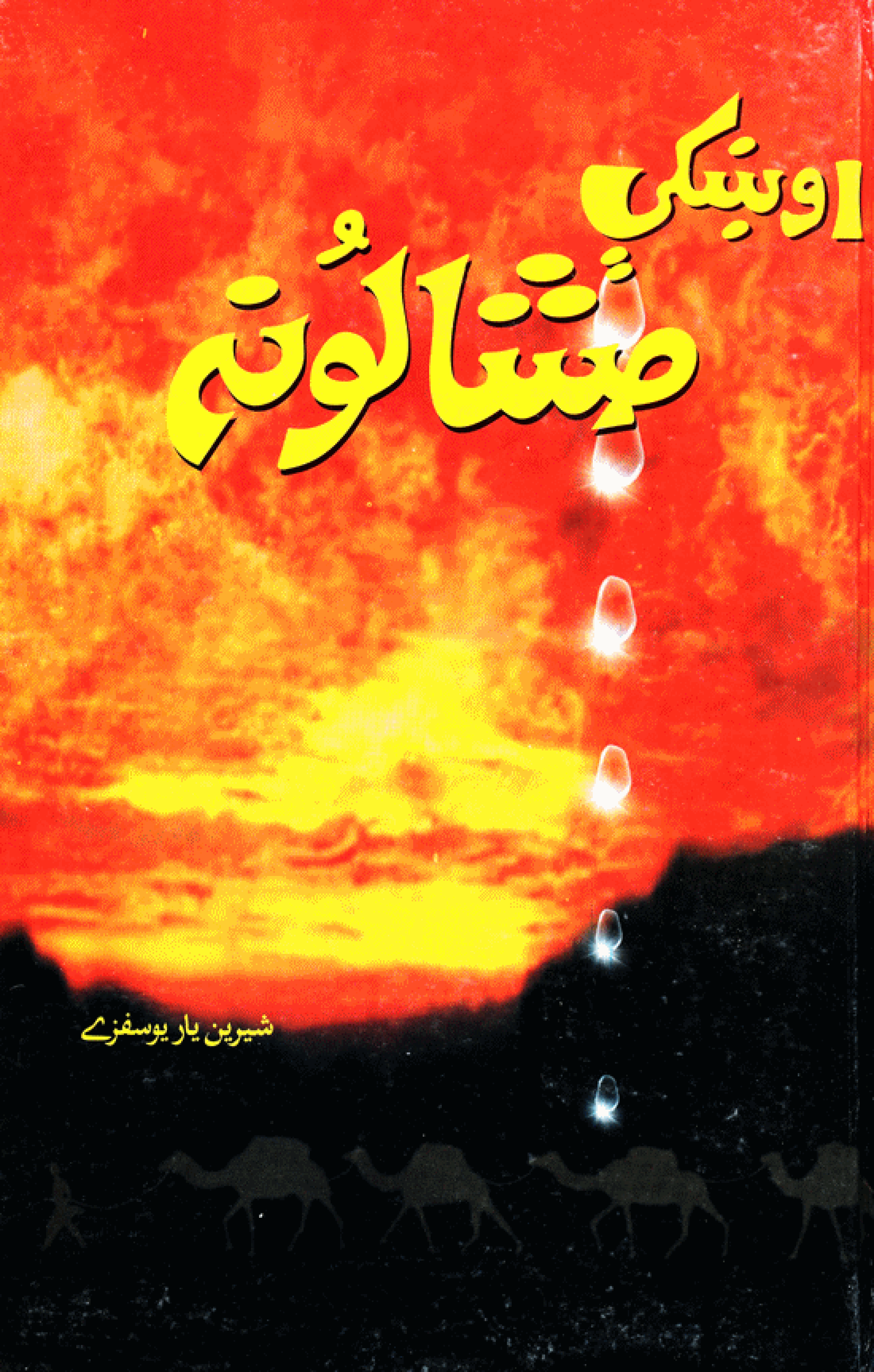

اوښکې
ښتالُونه
شیرین یار یوسفزے

# اوښکي مشالُونه

رنې اوښکي مشالُونه
دَ مَزل حد پرې روښان کړم

شيرين يار يوسفزے زروبې


www.pukhto.net

# شورو دَ الله په نوم چې رحمان اَو رحيم دے



| | |
|---|---|
| دَ کتاب نوم | اوښکې مشالُونه |
| مخونه | ۲۰۸ دوه سوه اتهٔ |
| ترتيب | نېته وار |
| ليکونکے | شيرين يار يوسفزے |
| شعري زيار | دوَيم |
| کمپوزنګ | امجد امين 628 20 90 – 0321 |
| د املا سمون | شيرين يار يوسفزے او مظهر علي |
| د چاپ کال او ځاى | ۲۰۰٦ پېښور |
| د چاپ شمېر | ۱۰۰۰ يو زر |
| بيَه (قدر) | ۲۰۰ روپۍ |

## در کُونه

- يونيورستي بُک ايجنسي، خيبر بازار، پېښور،
- اکيډمي بک شاپ، پښتو اکيډمي، پېښور پوهنتون،
- زرين زاده يوسفزى، شارجه عرب امارات 00971-505942423
- برېښنا ليک :shereenyar@hotmail.com


دَ کتاب واک اختيار دَ ليکونکي شخه خوندي دے



www.pukhto.net

# ترُون

چې زما دَ خیال تصویر دے
چې زما دَ خوب تعبیر دے

پهٔ وفا کښې بې مثاله
پهٔ ښکلا کښې بې نظیر دے

چې خوددار دے هم دلدار دے
چې بادشاه دے هم فقیر دے

هم مېوه ده هم سایه ده
لکه ډکے دَ انجیر دے


www.pukhto.net

# اوبښکې مشالونه - يو تاثر

"اوبښکې مشالونه" دَ ښاغلي شيرين يار يوسفزى دَ شعرونو يوه شيرينه مجموعه ده- دَ درد او دَ مينې دَ ارمان چې کوم خوارۀ د ځوانۍ پۀ عُمر کښې کېدے شى دَ هغه تولو خوند دَ شيرين يار پۀ شعرونو کښې تر ډېره حده راظاهر شوے دے- شعر هسې هُم دَ خوږ درد دَ اظهار نوم دے او بيا شعر چې پۀ فنى معيار هُم پوره وى نو دَ خوږو نغمو صورت ترې ساز شى- فکرى بلوغت به شائد چې دَ عُمر پۀ يوۀ خاص حد کښې راځى ولې شعر چې هرکله يو فطرى عطيه ده ځکه نو شاعرانه بلوغت دَ ځوانۍ پۀ هغه ورځو شپو کښې اکثر ښکاره شى چې نوره دُنيا ورته دَ لېونتوب دور وائى- شائد چې عشق او محبت دَ جنون پۀ يو خاص حالت کښې دَ پوهې تر بامه رسى- خبر نۀ يم چې ستر حمزه صېب دا خبره دَ چا پۀ باب کړې ده:

تا ته پوهه راغله دَ ځوانۍ سره
ما ته هله راغله چې ځوانى لاړه

(حمزه)

دَ ستر حمزه صېب دا خبره دَ سند پۀ توګه وړاندې کېدے شى چې پوهه پۀ ځوانۍ کښې هُم راتللے شى- دا بېله خبره ده چې دغه پوهه دَ کوم مضمون او دَ ژوند دَ کومې تجربې پوهه ده- ژوند پخپله لوى اُستاذ دے او شيرين يار يوسفزى چې دَ ژوند لۀ کومو مکتبونو سبق زده کړے نو دا خبره يقين ته نزدې ده چې پۀ ډېر لږ عُمر کښې


www.pukhto.net

ئې دَ شاعرانه پوهې ډېر وړُد فنی سفر کړے دے-

دَ شيرين يار پهٔ "اوښکې مشالونه" کښې چې کومه شاعری ده او دَ کوم قِسم شاعری ده هغه دَ ښاغلی دَ فکر غمازی کوی- پهٔ غزل کښې خو څرګنده خبره ده چې هغه دَ خپل خاطر دَ درد دَ تاثره شعر وائی- کهٔ هر څو دَ هغهٔ دَ انتهائی داخليت اظهار دے ولې دَ غزل دَ صِنف اصل مُدعا او تقاضا هُم دَ بنيادم خپل ذات دے- دَ خپل ذات اِحساس يو افاقی قدر لری ځکه پهٔ دې کائنات کښې مينه، ارمان، بې وسی، ښې ارزی دَ هر دور دَ انسان برخه ده- پهٔ کوم دور کښې هُم چې څوک دَ ځان پهٔ علامت کښې دَ خپلې مينې دَ جذبې او دَ خپلو مجبورو ذکر کوی نو دا دَ ژوند سره تړلی احساسات افاقی رنګ لری- دَ بنيادم دَ درد جذبه هر چا ته دَ يو رنګه احساسه راپېدا کېږی- پهٔ دې کښې هُم شک نيشته چې ماحول چاپېرچل او دَ تاريخ دوران دَ بنيادم پهٔ دې احساساتو اثر کوی او شاعر لهٔ خپل ماحول وتے هُم نهٔ شی- ولې بيا هُم دَ يوې ازلی جذبې پهٔ رنګ کښې دغه احساسات هرکله او هر چرته وی- دَ مشرقی ژبو پهٔ شاعری کښې غزل دَ کمال تر حده شائد پهٔ دې هُم رسېدلے دے چې دا دَ ذات دَ اظهار لهٔ ټولو کاميابه وسيله ده-

پهٔ جديد دور کښې جديد نظم هُم دَ اظهار دغه رنګ خپل کړے دے ولې دَ صنف پهٔ لحاظ نظم دَ ذات نه سېوا دَ خارج پهٔ بېلو بېلو اړخونو او دَ ژوند پهٔ بېلو بېلو تقاضو ښه رڼا غُرځولے شی- دا روايت هُم پاتې شوے دے چې غزل دَ حُسن و عشق او هجر وصال دَ ذاتی کېفيتونو دَ اظهار دَ پاره وئيلے شی او پهٔ نظم کښې دَ روزګار او دَ دوران دَ غمونو ذکر کېږی- پهٔ دغه روايت شيرين يار يوسفزے يو کامياب اُستاذ شاعر ښکاری- ځکه چې دَ "اوښکی مشالونه" دَ نظم پهٔ برخه کښې ئې ډېر دَ خوند نظمونه پهٔ مختلفو موضوعاتو وئيلی دی- دغه نظمونه فلسفيانه رنګ هُم لری، دَ خپلې خاورې سره دَ شديدې وابستګی احساس هُم. دَ ارمان انګازې هُم پکښې اورېدے شی او دَ فنی



www.pukhto.net

ارزښت قدر هُم لري-

معلومه نهٔ ده چې شیرین یار یوسفزی شاعري کله، څنګه او په کومو حالاتو کښې شروع کړې ده خو د کلام د پختګۍ نه ئې دا برېښي چې د پښتو د شعري ادب ئې ښهٔ مطالعه کړې ده او د شعر پهٔ بابله پوخ تنقیدی شعور هُم لري- لهٔ غزلونو ئې داسې ښکاري چې د حمزه شینواري د شعر نه ئې ژور ولې مثبت تاثر اخستې دے او پهٔ شعر کښې ئې د عصر د شعر د معیار ښې نښې برېښي-

د "اوښکې مشالونه" شعرونه پهٔ مجموعي توګه دا تاثر ورکوي چې شیرین یار یو ترقي پسنده شاعر هُم دے او شاید چې د ترقي پسندو یا نورو نظریاتي شاعرانو سره ئې ناسته پاسته هُم ډېره شوې وی- دا هُم کېدے شي چې شیرین یار د قامي او نظریاتي سیاست سره تعلق هُم لري- څکه نو عجیبه علت دا هم دے چې شیرین یار څېنې ځایونو خپل احساس خبره هُم کوي نو د ترقي پسندۍ پهٔ اصطلاحاتو او پېرایه ګښې ئې کوي- ولې د کلام د سرسري مطالعې نه ئې داسې نتیجې اخذ کېدے شي چې اتفاق ورسره ضروري نهٔ هم دے- شاعر شاعر وی- که د هر رنګ، هر مکتب او هرې نظریې شاعر وی او ما ته دا هُم معلومه نهٔ ده چې پهٔ دا مجموعه کښې د شیرین یار د زنداني ورځو شپو شاعري شامله ده او کهٔ نه؟ خو په مجموعي توګه پکښې د هغهٔ د پرېشان خاطر د اواز بازګشت اورېدے شي-

دا مجموعه به یقیناً چې د پښتو پهٔ شعري ادب کښې د قدر وړه اِضافه وی او کهٔ څوک د شیرین یار یوسفزی د ذاتي ژوند د ناکردو نه خبر شول نو شائد چې د دې کتاب به نوره هُم زیاته پذیرائي ؤشي-

زهٔ د ښاغلي شیرین یار یوسفزی مننه کوم چې ما ته ئې پهٔ دې ښکلې مجموعه د یو څو خبرو لیکلو بلنه راکړه- کهٔ هر څو زهٔ د وخت پهٔ داسې حالاتو کښې ګېر یم چې پهٔ تفصیل سره مې پرې هغه رنګ لیکل ؤنهٔ کړے شول څومره چې ئې حق وو ولې


www.pukhto.net

پهٔ منده منده او پهٔ بیړه بیړه لیکلے شوُو دي څو خبرو د پاره زهٔ د بناغلی محمد اسرار اتل هُم ډېره مننه کوم چې هرکله ئې ما ته د دې لیکلو یاددهانی کړې ده۔ ورسره د شیرین یار یوسفزی د ورور گوهر ننکیال هُم ممنون یم چې ډېر پهٔ صبر ئې زما د دې نیمگړی لیک انتظار کړے دے۔

پروفېسر ډاکټر راجولي شاه خټک

پښتو اکېډیمي، پېښور پوهنتون

۱۸ اکتوبر ۲۰۰۵ء



www.pukhto.net

# دَ بنديوان شاعر اوښکې مشالونه

دَ کل انسان دَ احساساتو او جذباتو دَ اظهار دَ ذريعو او طريقو نه پورته دَ شاعر انسان احساسات او جذبات چې کله دَ شعر پهٔ ذريعه او طريقه کښې بيان شی نو کهٔ هغه سانده او نوحه وی نو وير ژړا کښې ئې زړهٔ راښکونکے اثر وی او کهٔ دَ خندا، ښکلا، رنګ او نور، زلفو او رخسار پهٔ ژبه خپل احساسات شعر ته وسپاری نو دَ ګردونو، ريګونو نه لاله زار جوړ کړی او تصور به درله ښکلے او رنګين کړی- دغه وجه ده چې شاعر دَ غم او درد، ګل او خار، خندا او ښکلا مجموعه ده، لکه چې پهٔ ځان کښې ټول کائينات لری- پهٔ دغه حواله شاعر انسان ته دَ خپل ماحول او چاپېرچل او ټولنې نمائنده ويلے کېږی- ځکه خو محققين چې هرکله دَ تېرو زمانو تحقيق او څېړنه کوی نو هغوی دَ هغه تېرو زمانو دَ دورونو شاعرانو او ليکونو نه دَ وختونو دَ حالاتو دَ وارداتو او واقعاتو پهٔ رڼا کښې هر څهٔ اخذ کوی- پهٔ دغه حواله مونږ شاعر ته دَ وخت غږ، غوږ او ژبه ويلے شو-

دلته چې نن مونږ دَ پښتو دَ يو تکړه او ويښ شاعر شيرين يار يوسفزی دَ شعرونو مجموعه ''اوښکې مشالونه'' راخلو نو دَ هر څهٔ نه اول به دَ انسانی فطرت هغه احساس پهٔ نظر کښې لرو چې انسان فطرتاً ازاد او دَ رڼا محرک پاتې شوے دے نو ځکه کهٔ شيرين يار يوسفزے دا وخت پهٔ کوټ لکهپت جېل لاهور دَ مرګ کوټې کښې پروت دَ دې ملک دَ تور قانون سزاوار دے نو دَ هغهٔ پهٔ ذهن کښې دَ خپل پښتون فکر رڼا هم



www.pukhto.net

شته او دَ دغې رڼا فکر نوم ''اوښکې مشالونه'' دے۔

دَ لاهور پهٔ قېد و بند کښې دلته ما ته پهٔ تاريخ کښې دَ ډېرو پښتنو بنديوان فکرونه رايادېږي او هر پښتون ته پنجاب پهٔ خپلو چشمو کښې کتلی دی۔ دَ دغه تولو لهٔ پاره ما ته دَ محترم قلندر مومند دا شعرونه مخې مخې ته کېږي:

چې پهٔ خوشحال پهٔ رنتهمبور کښې وُشوې
هغه کانې پهٔ ما لاهور کښې وُشوې
دَ رڼا ناوې دغه تولې قيصې
ما سره ستا دَ مينې تور کښې وُشوې
دَ اشنا ياد دَ قفس ورمات کړو
بهلتونه ډزې دې پهٔ کور کښې وُشوې

دَ لاهور پنجاب دَ بنديوانو دغه تسلسل چې دا وخت شيرين يار يوسفزی ته رارسی نو دلته دَ قلم او حرف دَ تقدس پهٔ حواله رحمت شاه افريدی ته هُم عبث هغه سزا اوروڵے شوې ده چې دَ پنجاب يو جج دَ يو پښتون دَ مقدمې پهٔ وخت هائی کورټ، لاهور ملتان بېنچ کښې وئيلی وُو۔

''ملزم چونکہ پٹھان ہے اس لیے منشیات کیس میں ملوث ہونا غیریقینی نہیں۔''

دَ هائی کورټ ملتان بېنچ دا ريمارکس چې مونږ دَ قلم او حرف پهٔ حواله رحمت شاه اپريدی او ښاغلی شيرين يار يوسفزی سره دَ ټول پښتون پهٔ حقله راواخلو نو دَ هر پښتون پهٔ حقله دَ ټول پنجاب تاثر هُم دغه دے لکه چې پنجاب دَ ټول پښتون پهٔ مقدمه کښې مدعی هُم او پخپله ګواه هُم دے او زمونږ پهٔ حقله دا وائی:

فقیہ شہر بولا بادشاہ سے
بڑا سنگین مجرم ہے یہ آقا


www.pukhto.net

اسے مصلوب ہی کرنا پڑے گا
کہ اس کی سوچ ہم سے مختلف ہے۔

پۀ دغه لاهور کښې د پښتو د قلم دغه دوه بندیوان نن هُم پۀ تیارۀ زندان کښې فکرونه مشالونه لری او زۀ چې دلته د بندیوان شاعر پۀ قېد و بند کښې د ازاد پښتون فطرت شعرونه ''اوښکې مشالونه'' گورم نو د یو څو کلامونو نه علاوه ئې د کلام مجموعي تاثر دا دے چې هغه د ذات قېدی نه بلکې دې تول نظام کښې د رياست يو داسې باغي قېدی دے چې پۀ زندان کښې هُم د تول پښتون خبره کوی او لکه څنګه چې د يو طوطي يا د بل الوتونکي مارغۀ نه پۀ پنجره کښې د بندېدو باوجود د الوتو فطرت څوک نۀ شي اخستے۔ دغه شان د بنديوان شاعر فکر او خيال هُم څوک راايسارولے نۀ شي، نو ښکه خو وائي:

لار کښې د مقتل کۀ وُدرېدلے یم
څۀ به تر مرامه رسېدلے یم
ستا پۀ ګُل رخسار چې خلېدلے یم
تل لکه د پرخې ژړېدلے یم
ستا چې د کاکل څری سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غوړېدلے یم
ستا د ژوند فِضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے یم
شپې ته د سبا د ستوری خل وینم
کله د وحشت نه بورنېدلے یم
داسې کوم جرس تتر وهلے شي
زۀ لکه پاڅون ته غرېدلے یم


www.pukhto.net

د شاعر متعلق د بعضو خلقو خیال دے چې دے خو یا د نرګسیت ښکار وی او یا د ذات دومره قیدی وی چې د ذات د خول نه هډو بهر نهٔ شی وتلے- شاعر یو غېر مستقل مزاجه او یو خیالی کردار یادېږی چې افلاطون هُم ناخوښه کړے وو- خو د نوی دور شاعر چې هرکله پهٔ مزاحمتی دور کښې کوم رول لوبولے دے نو بیا "خطرناک مبلغ" یاد شوے دے- پهٔ دغه حواله چې زهٔ د ښاغلی شیرین یار یوسفزی شاعری ته ګورم نو د "پنجاب زندان" او د "پنجاب قانون" ترې هُم د شاعری زور اخستے نهٔ دے بلکې چې څومره ترې چاپېره حصارونه جوړ شوی دی نو دومره عین د انسانی او پښتنی فطرت پهٔ رڼا کښې دې پښتون باغی پهٔ شعر کښې ویېلی دی چې:

د یارانو ترون غواړو
مدام مرګ د پهلتون غواړو
د مرګ کُوسی کښې هُم یاره
سرګرمی د ژوندون غواړو
د جرس پهٔ هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غواړو

زهٔ د نثری مصروفیاتو پهٔ وجه د شعر د مطالعې نه غېرحاضر پاتې شوے یم خو د شیرین یار یوسفزی د "افغان کُلونه" پهٔ حواله اوس دا "اوښکې مشالونه" زما خوښ شعرونه دی- زهٔ پهٔ شاعری د فنی اُستاذانو او د شعرونو ورکشاپ کښې د "فنی مېکېنکانو" پهٔ شان پُرزه پهٔ پُرزه کتو قائل نهٔ یم بلکې زهٔ د شعر دننه خیال، فکر او پېغام ته ګورم- خو زما دعوىٰ ده کهٔ چرې د شیرین یار یوسفزی دا "اوښکې مشالونه" چا د شعر د فن د اُستاذانو ورکشاپ ته یوړل نو وزن، بحر اصطلاحات او د شعر چې څومره لوازمات دی هغې کښې به کش کرپ ونهٔ مومی بلکې دا به وائی چې شیرین یار یوسفزی پهٔ شعر کښې خیال، فکر او پېغام د وزن او بحر پهٔ چوکاټ کښې داسې


www.pukhto.net

پیوست کړی دی لکه سرکش باغی چې څوک په زنځیرونو کښې رابند کړی-

هُم دغه شان شیرین یار یوسفزے دَ لاهور قید و بند کښې بقول فیض احمد فیض دَ دې شعر په مصداق وائي:

متاعِ لوح و قلم چھن گئی تو کیا غم ہے
کہ خونِ دل میں ڈبو لی ہیں انگلیاں میں نے
زباں پہ مہر لگی ہے تو کیا کہ رکھ دی ہے
ہر ایک حلقہء زنجیر میں زباں میں نے

نور البشر نوید، پښنور-

۳۱ جنوری ۲۰۰۶ء



www.pukhto.net

# دَ فکر و فن پۀ هنداره کښې دَ اوښکو مشالونه

شیرین یار یوسفزے خلمے لیکوال دے خو فکری او فنی اړخونه ئې پۀ کم عمری کښې پۀ ګڼو برخو ویشلے شوی دی- دَ دۀ تاند تپاند جذبات هر څو کۀ دَ ځوانی پۀ بام غزۆنې کوی او شاهینی وزر ئې الوت ته چمتو دے خو بیا هُم ورسره دَ ادبی ژوند یوه داسې پنګه پرته ده چې دغه تاند تپاند جذبات ئې هیڅ کله هُم لۀ خپل سمت او لارې نه نۀ ورکوی بلکې لا ورله فکر او نظر ته خُلا بخښی او خپل مرام و مقصد پله ئې پاروی او باده کوی- شیرین یار کۀ دَ سماج دَ لمبه لمبه حالاتو سره دغرې لپاره دَ خپل قلم پۀ زور خان تر اخبارونو او مجلو رسوی نو دَ انتقاد دَ بې نیامه تیغ پۀ لاس هُم دَ خپل رسا فکر پۀ زور پۀ هر ادبی مکتب ورګډیږی- کۀ دَ خپلې پښتو ژبې دَ صحیح لیک لوست دَ پاره هاندې هڅې کوی، دَ پښتو پۀ املا، لیک دود او شعری وزن، بحر کتاب لیکی نو دغه مینه ئې دَ جهل تورو تمبو شا ته هُم دَ فکر او شعور زور ته دوام ورکوی- ځکه خو دَ ابی خلقو سره مسلسل دَ لیکونو لۀ لارې کلکې اړیکې لری، ځۀ چې دَ دۀ دَ پښتو ژبې ادب او پښتون اولس سره دَ مینې ثبوت ښکاره کوی- دَ جهل ژوند هر څو کۀ دَ دۀ دَ ذات سره اهم تعلق لری او دَ دۀ وجود قید دے خو دَ دۀ دَ فکر او فن او شعری ښکلا نه هیڅ کله ګیره نۀ شی چاپیرولے: لا چې نورې ورکښې دَ وسعت او پراختیا لارې پیدا کوی —— خو کۀ مونږ دَ شیرین یار پۀ دغه ګڼ اړخیز ادبی ژوند کښې دَ دۀ

اوښکې مشالونه

www.pukhto.net

مستقل مزاجي رنګ لتوو نو هغه ډېر په شدت سره د ده په شاعرۍ کښې جوت او ځرګند لیدے شي کوم چې نن د هر پښتون په وړاندې د ده د اولنۍ ټولګې "افغان ګلونه" او دا دے اوس د "اوښکې مشالونه" په شکل کښې برڅېره پروت دے- د شیرین یار په تنه بوده کښې د شاعر زړه دړد لکه د روح داسې وردننه شوے او دغه شاعرۍ د ده دردېدلي احساسات او جذبات په هر لور داسې شیندلي دي چې که د پښتانه وطن د خاورې او تاریخ ویاړژنې قیصې او ستائېنې پکښې دي نو د پښتون اولس د وحدت، یووالي او خپلواکۍ د ضرورت سره سره پکښې د دوی د ژوند د خینو بې وسو او مجبورو خاکه ډېره صفا او ځرګنده راښکلې شوې ده- دې سره سره د شیرین یار د تنقید د بې نیامه تېغ نه هغه خودغرضه، د استعمار دلالان او بې ضمیره واکداران هم بچ نه دي پاتې شوي چې منصفان ئې هُم طرفداران دي او تل ئې د مظلوم اولس وینې څکلې او چا چې تل د دغه اولس خاوره په شاړولو شدړلو او وطن په ویرانو کښې د بدلولو هڅه کړې ده، شیرین یار د خپل کلي، خپلې خاورې او وطن په هر ډکر د دغه رنګ قوتونو په ضد ولاړ دے او هُم دغه د ژوند مزاحمتي برخه ئې د خپل رسا فکر په زور د شعر جولۍ ته غُرخولې- شیرین یار دغه مزاحمت د خپلې خاورې، پښتنی اقدارو، روایاتو او دې خاورې سره تړلي هر څیز او د انسان د ښېګړې او سُکالي په غرض د خپل ژوند مقصد و مرام بولي- هُم د ژوند دغه تاودو سړو نه ئې د حالاتو سره د مقابلې چل زده کړے ځکه خو د شیرین یار فکر و فن هُم بنائي چې دے د حالاتو غلامي نه قبلوي او نه ورسره د سمجوتې په لاره ښکاري-

د حالاتو په ضد ولاړ شیرین یار دغه انقلابي تصور، د ده په خیال خور مزاحمتي رنګ، د فکر وحدت او د فن کمال دے د خپل عصر د شاعرانو نه نه یواځې بېلوي بلکې یو ځانګړے مقام هُم وربخښي- ځکه خو ئې شاعرۍ د یو ځانګړې ښکلا او تهذیبي شائیستګۍ سره سره د لفظونو د زړه پورې استعمال هنداره هُم ده او د ژوند د



www.pukhto.net

حقیقتونو او هنګامو. قامي فکر او اولسي مسئلو د بیان او اظهار اثرناکه ذریعه هُم ده- د شیرین یار یو خانګړے اسلوب دا هُم دے چې کۀ د ژوند پۀ کړکېچونو کښې هر څومره ظلم جبر او بې انصافي سره مخ شوے دے خو خپل شعر ئې د بې خایه نعرو، چغو او سورو (ویرویرانو) نه بچ ساتلے دے- هر څو کۀ ورته پۀ دغه لارو، پړاوونو د ناکامي او بې وسي مخه هُم شوې خو دغه د زړۀ ماتي او مایوسي قیصې ئې د شعر برخه نۀ ده ګرځولې او شعر ئې د داد عزم او جرأت نه عبارت دے- "اوښکې مشالونه" کښې د قامي فکر. تولنیز ژوند د غُبنتنو. امن او انسان دوستي سره سره د مینې هغه لازوال جذبه هُم د شیرین یار لۀ ذاته چاپېره چورلي کومه چې دے د خپل محبوب لۀ پاره لري (لکه چې د انس. جنس. قام. کلتور. ژبې. خاورې او وطن وارو پۀ شکل کښې خپل بیل بیل محبوب لري)- دغه راز شعرونه ئې خای پۀ خای داسې احساسات لري کوم چې د مینې د هر تعلق د ناکامي او کامیابي دواړو حال وائي او د دۀ د خوږ خوږ ژوند زړۀ نه راوتې جذبو لۀ د سندرو ژبه ورکوی-

شیرین یار د ښۀ شعر لیک او پۀ ادبي لارو چارو د مزل هُنر د چا اُستاد یا کوم ادبي مکتب کښې د ناستې نه نۀ دے زده کړے خو د خُوب نه د خوب تر لۀ پاره ئې د کتابونو. مجلو او اخبارونو هره پانه لټولې پۀ هر څۀ ئې ژور او تنقیدی نظر اچولے او کله چې پۀ عملي ژوند کښې د لمبه لمبه حالاتو سره مخ شوے نو احساس او جذبې ئې اور اخستے او فکر ئې راولاړ شوے دے او هُم دغه څۀ دا دے شیرین یار تر یو داسې خایه رارسولے دے چې د "افغان ګلُونه" او "اوښکې مشالونه" نه پس د پښتو پۀ املا. بحر او وزن هُم کتاب لیکي کوم چې به ډېر زر د لوستونکو د نظره تېر شي ځکه به زما دا ویېل بې خایه نۀ وی چې شیرین یار د یو ښۀ زیرک او استاد شاعر سره سره یو ښۀ نثر نګار هُم دے او نقاد هُم-



www.pukhto.net

شیرین یار خپله تخلیق او تحقیق کوی او پخپله ورته پهٔ تنقیدی نظر هُم گوری او پهٔ نتیجه کښې یوه درسته، څانګړې او مناسبه کړنلاره خپل قلم او خیال له ټاکی- هُم دغه راز خپل عملی ژوند کښې ئې هُم قدم پهٔ قدم دَ دغه لارې "مشالونه" بل کړی- الله دې وکړی چې دَ شیرین یار دَ قلم او قدم او اوښکو واړه "مشالونه" دَ دهٔ دَ روښانه سحرونو زیرے پهٔ برخه کړی-

محمد اسرار اتل

آشنا منزل

باغ حرم، لوند خوړ، مردان-

نېټه : دَ فروری اولنې ۲۰۰۶ء



www.pukhto.net

# امیل

## غزل برخه


| شمېر | وړومبۍ مصرعه | مخ |
|---|---|---|
| ۱ | ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوې | ۲۷ |
| ۲ | تا مې کړے عیادت دے | ۲۸ |
| ۳ | دَ بلبلو دَ نوا خبرې ؤکړه | ۲۹ |
| ۴ | بې آبه نۀ یم چې به آب أخلم | ۳۰ |
| ۵ | دَ خپل خیالونو تماشا جوړؤم | ۳۱ |
| ۶ | کۀ بلبل لره غُنچه ده | ۳۳ |
| ۷ | دمه شپه کښې هم شوګیر یم | ۳۴ |
| ۸ | نۀ اباسین کوی اوس ما ته پۀ چپو خبرې | ۳۶ |
| ۹ | یاره دَ تا دَ خط او خال خبره | ۳۷ |
| ۱۰ | کوه بُلبُله دَ رنګینو پَسرلو خبرې | ۳۸ |
| ۱۱ | زۀ چې پۀ زړونو حکومت کؤمه | ۳۹ |
| ۱۲ | پۀ کوم سبا اَو پۀ بېګا کښې اُوېره شوی نۀ یُو | ۴۰ |
| ۱۳ | لره سا به مې پۀ سا شی | ۴۱ |
| ۱۴ | رضا پښنه دَ تقدیر شی | ۴۳ |
| ۱۵ | ستا پۀ چم کښې بې آرزی ده | ۴۴ |
| ۱۶ | چرته دے همرا زما لۀ خوا تلے | ۴۵ |
| ۱۷ | ته کۀ پۀ لر اَو کۀ پۀ بَر اوسېږې | ۴۶ |




www.pukhto.net

| شمبر | وړومبۍ مصرعه | مخ |
|---|---|---|
| ۱۸ | کۀ تر ځنګه مې شباب دے | ۴۷ |
| ۱۹ | څو کۀ یو مو پۀ لاړ زغل دے | ۴۸ |
| ۲۰ | عمارت دَ مال او سر پکښې معدُوم دے | ۴۹ |
| ۲۱ | زۀ نېږولے ستا دَ مینې پۀ قصُور یم | ۵۰ |
| ۲۲ | ښکلے یار پۀ مشین زړۀ مې خبر کوم دے | ۵۱ |
| ۲۳ | ارمانونه سبزه زار دے | ۵۲ |
| ۲۴ | یو لۀ زلفو دې شبخون دے | ۵۳ |
| ۲۵ | داسې نَه چې بې تالاش اَو بې تدبیر یم | ۵۴ |
| ۲۶ | څوک به سپورے و ته هم ئې قریب نۀ کا | ۵۵ |
| ۲۷ | چخښې شوے چې دَ پښو لاندې دستُور دے | ۵۲ |
| ۲۸ | دَ بُلبُل خوږه نوا یم | ۵۷ |
| ۲۹ | ځنګ سَره سَره غرمه | ۵۸ |
| ۳۰ | زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بینا یم | ۵۹ |
| ۳۱ | روح مې کومې بلا وُړے دے هر چا زُده | ۲۰ |
| ۳۲ | جمعیت مې خور کاکل دَ لَیلا یوسی | ۲۱ |
| ۳۳ | استقبال ئې لاس پۀ نام دَ خط رقم ته | ۲۲ |
| ۳۴ | وینښ ادراک لۀ تغافله رابېدار کړم | ۲۳ |
| ۳۵ | ستا دا یو هسې انتشار وُژاړم | ۲۴ |
| ۳۶ | تغافل دې دومره زیات شو | ۲۵ |
| ۳۷ | چې ماضي باندې خپل حال ږدی | ۲۲ |
| ۳۸ | چې ښۀ یار دے کنار هسې | ۲۷ |
| ۳۹ | کۀ دې خلۀ زما پۀ خلۀ شی | ۲۹ |
| ۴۰ | تا نیوُلے خپل ډګر دے | ۷۰ |
| ۴۱ | للمه، دشته، سم او غر پیکه پیکه دے | ۷۱ |
| ۴۲ | ډېر کۀ منزل ته مو مزل وُنۀ کړۀ | ۷۲ |




www.pukhto.net

| شمېر | وړومبۍ مصرعه | مخ |
|---|---|---|
| ۴۳ | سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا | ۷۳ |
| ۴۴ | خندِ و خار دے، کندکپر دے | ۷۴ |
| ۴۵ | ستا پهٔ عشق کښې چې بدنام دے | ۷۵ |
| ۴۶ | نهٔ خپل ځان وَ ته پهٔ څنګ یم | ۷۷ |
| ۴۷ | څو چې پهٔ شپه دې اوربل خور نهٔ شی | ۷۸ |
| ۴۸ | دَ ښائستونو دَ منظر خبرې | ۷۹ |
| ۴۹ | تا کهٔ وړک دې څُوړ نظر کړهٔ | ۸۰ |
| ۵۰ | هر یو خیال چې مې حَسین دے | ۸۱ |
| ۵۱ | دَ شوخو سترګو مست نظر خورېږی | ۸۲ |
| ۵۲ | چې راپېښه جُدائی ده | ۸۳ |
| ۵۳ | دَ اهونو کهٔ طوفان دے | ۸۴ |
| ۵۴ | تنهائی ده، ځان ځانی ده | ۸۵ |
| ۵۵ | نرې شونډې کهٔ دې پاڼې دَ ګُلاب دی | ۸۶ |
| ۵۶ | مست خَراب دې چې دَ سترګو پهٔ صهبا دے | ۸۷ |
| ۵۷ | ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے | ۸۸ |
| ۵۸ | خال پهٔ زنه، پهٔ رخسار چې لړ او بر دی | ۸۹ |
| ۵۹ | یو سکوت دے، خاموشی ده | ۹۰ |
| ۶۰ | دَ اُلفت پهٔ هر یو راز او بِنا زده دے | ۹۱ |
| ۶۱ | چې دَ ښکلو تِکانه دهٔ | ۹۲ |
| ۶۲ | خلاص دَ زلفو ئې زندان شی | ۹۳ |
| ۶۳ | راستنه هسې ایام شی | ۹۴ |
| ۶۴ | پهٔ چا کله دومره ګران یم | ۹۵ |
| ۶۵ | هغه سپرلے ستا دَ نظر لتهٔوم | ۹۶ |
| ۶۶ | پهٔ خپل آب باندې پوره ده | ۹۷ |
| ۶۷ | څوک دې زُلفې څوک مژګان دی | ۹۸ |





www.pukhto.net

| شمېر | ورومبی مصرعه | مخ |
|---|---|---|
| ۶۸ | دَ یار یاد کۀ زورَوَر دے | ۹۹ |
| ۶۹ | تل زما دغه دُعا شی | ۱۰۰ |
| ۷۰ | کۀ پۀ دَم او پۀ دُعا شی | ۱۰۱ |
| ۷۱ | اضطراب او دَ سکون خبرې کېږی | ۱۰۲ |
| ۷۲ | دَ مهتاب هسې رنړا دے زما یار | ۱۰۳ |
| ۷۳ | لکه ګُل ئې نزاکت دے | ۱۰۴ |
| ۷۴ | دا یو څۀ رنګ له نګار دے | ۱۰۵ |
| ۷۵ | شرک دَ زلفو کښې فنا شم | ۱۰۶ |
| ۷۶ | کۀ ښائست کښې غېریت وے | ۱۰۷ |
| ۷۷ | ما زده – چې زما شام او سحر تلے | ۱۰۸ |
| ۷۸ | لېونتوب کۀ مې شُهره شو | ۱۰۹ |
| ۷۹ | څۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی | ۱۱۰ |
| ۸۰ | هغه سترګو وَ ته بیا سترګې پۀ لاز یم | ۱۱۱ |
| ۸۱ | دَ یارانو محفل خوږ دے | ۱۱۲ |
| ۸۲ | څو مئېن دې فرزانه دے | ۱۱۳ |
| ۸۳ | اور ئې پای نَه تر سر واخست | ۱۱۴ |
| ۸۴ | غم پۀ زړۀ کۀ دَ جانان شته | ۱۱۵ |
| ۸۵ | دَ ملت پۀ اُفق ستورے دَ سبا یم | ۱۱۷ |
| ۸۶ | درسته شپه لکه دَ پرخې پۀ ژړا یم | ۱۱۸ |
| ۸۷ | دَ مرام پۀ خوشې لاره یک تنها تلو | ۱۲۱ |
| ۸۸ | خپل نظر لره رنړا یم | ۱۲۲ |
| ۸۹ | خود وَتلے لۀ شعور یم | ۱۲۴ |
| ۹۰ | څو دا اوښکه مې سره ده | ۱۲۵ |
| ۹۱ | لکه دَ پرخې وربدلے نۀ شې | ۱۲۶ |
| ۹۲ | نۀ پۀ ما او نۀ پۀ تا یم | ۱۲۷ |




www.pukhto.net

| شمېر | وړومبی مصرعه | مخ |
| --- | --- | --- |
| ۹۳ | دَ صحرا دَ هر يو ګُل سپورے دَ سر شي | ۱۲۸ |
| ۹۴ | دَ اغيار لره اغيار يه | ۱۲۹ |
| ۹۵ | دَ غل نوم دلته سرکار دے | ۱۳۰ |
| ۹۶ | خوند دَ مازيګر اَو سحر چرته دے | ۱۳۱ |
| ۹۷ | دې انصاف ستا دَ "قانون ته"! | ۱۳۲ |
| ۹۸ | چې کاڼۀ دې هومره نور شي | ۱۳۳ |
| ۹۹ | ستا دَ وعدې غُندې اوږه خبره | ۱۳۴ |
| ۱۰۰ | هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه | ۱۳۵ |
| ۱۰۱ | بَهانه کۀ دې پخه شي | ۱۳۶ |
| ۱۰۲ | ما دې کاکل هسې تار تار ؤليدۀ | ۱۳۷ |
| ۱۰۳ | چې لۀ وخته ناخبر يې | ۱۳۸ |
| ۱۰۴ | ستا دَ کلي ښۀ احوال دے | ۱۳۹ |
| ۱۰۵ | ستا هغه نظر به وي | ۱۴۰ |
| ۱۰۶ | ما پۀ خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤليد | ۱۴۱ |
| ۱۰۷ | "روز و شب" به دې بيان کړم | ۱۴۲ |
| ۱۰۸ | زۀ به څۀ وينمه چرې دَ چا سترګې | ۱۴۳ |
| ۱۰۹ | لاړ کښې دَ مقتل کۀ اودرېدلے يم | ۱۴۴ |
| ۱۱۰ | دَ خزان دَ آمد کُوکې پۀ بهار کړې | ۱۴۵ |
| ۱۱۱ | عام و خاص وته معلوم شوم | ۱۴۶ |
| ۱۱۲ | چې فنا مې لۀ نظر شوې | ۱۴۷ |
| ۱۱۳ | څومره چې حَيرانه ده | ۱۴۸ |
| ۱۱۴ | پت پالم، وفا کوم | ۱۴۹ |
| ۱۱۵ | څو لکه پخوا نۀ شې | ۱۵۰ |
| ۱۱۶ | هره کريکه به اذان کړم | ۱۵۱ |
| ۱۱۷ | کۀ دې زړۀ دَ التفات شي | ۱۵۲ |




www.pukhto.net

| مخ | ورومبی مصرعه | شمېر |
|---|---|---|
| ۱۵۳ | ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره څوږ زړۀ | ۱۱۸ |
| ۱۵۴ | خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده | ۱۱۹ |
| ۱۵۵ | هلۀ ما ته به همکار شي | ۱۲۰ |
| ۱۵٦ | څوک چې لولپه نۀ شي | ۱۲۱ |
| ۱۵۷ | تۀ زما فکر او خیال زده | ۱۲۲ |
| ۱۵۸ | ما نه مې نظر دے ورک | ۱۲۳ |
| ۱۵۹ | دریغه یو پۀ زړۀ ماښام | ۱۲۴ |
| ۱٦۰ | دَ درد و غم او اذیت قیصه ده | ۱۲۵ |

•

## (نظم برخه)

| مخ | عنوان | شمېر |
|---|---|---|
| ۱٦۲ | امن او ښکلا | ۱۲٦ |
| ۱٦۳ | ازادي او وطن | ۱۲۷ |
| ۱٦۴ | اے دریغه! | ۱۲۸ |
| ۱٦۵ | خدایه! (دُعا) | ۱۲۹ |
| ۱٦۷ | ځواني | ۱۳۰ |
| ۱٦۸ | دَ وخت لَیلا | ۱۳۱ |
| ۱٦۹ | ګران مشر اجمل خټک ته | ۱۳۲ |
| ۱۷۲ | پوره په هر کالی | ۱۳۳ |
| ۱۷۵ | ما ته یاد شی اے وطنه! | ۱۳۴ |
| ۱۸۳ | آه — نجات | ۱۳۵ |
| ۱۸۷ | مشر نخو خان ته! | ۱۳٦ |
| ۱۹۰ | نوحه | ۱۳۷ |
| ۱۹۲ | تخیل | ۱۳۸ |



www.pukhto.net

| شمبر | عنوان | مخ |
|---|---|---|
| ۱۳۹ | هغه او زهٔ | ۱۹۳ |
| ۱۴۰ | دَ بُلبُل ناله | ۱۹۴ |
| ۱۴۱ | آه ----- دروند پښتونه! | ۱۹۵ |
| ۱۴۲ | حالات او باوَر | ۱۹۶ |
| ۱۴۳ | وطنه ----- خو! | ۱۹۷ |
| ۱۴۴ | دَ استعمار دلال ته | ۱۹۹ |
| ۱۴۵ | رښه اوښکه او دَ پښتني لېلا پهٔ نوم | ۲۰۰ |
| ۱۴۶ | ښکلی دَ خپل کلی | ۲۰۱ |
| ۱۴۷ | قطعې | ۲۰۲-۲۰۸ |



www.pukhto.net

# ږوايه چې !

الله پۀ ذات تنها دے
هر چا نه بې پروا دے

نۀ دۀ څوک زېږولې
نۀ دے لۀ چا پَېدا دے

پۀ سيال دَ دۀ څوک نيشته
دے يو دے او يکتا دے



www.pukhto.net

# غزل

پهٔ خپل خان هزار داستانه
سارینده او نهٔ پهٔ چنګ یم



www.pukhto.net

# اساس

دَ یارانو تړون غواړو
مُدام مرګ دَ بېلتون غواړو

دَ مرګ کُومی کښې هم یاره!
سرګرمی دَ ژوندون غواړو

دَ جرس پۀ هر یو غږ کښې
نوے نوے پاڅون غواړو

دَ ښائست همه شهرت له
یو هنګام دَ جنون غواړو

اننګو دَ "نن سبا" کښې
بیا سُرخی دَ پرون غواړو

شیرین یاره! پۀ هر حال کښې ---!
مګر خَبر دَ پښتون غواړو



www.pukhto.net

ما درته دَ زلفو دَ سودا ؤوي
تا راته دَ سترګو دَ صُهبا ؤوي
درست لهٔ سر اَو ماله درته تېر څېښي
مونږه دې محفل کښې پهٔ سر بيا ؤوي
عقل، فهم، فکر لهٔ ما ورک هسې
بيا دې نظرونو کښې پهٔ غلا ؤوي
راغلې عيادت له مې؛ خو وژني ما
ډېره پهٔ تمهيد کښې دې دُعا ؤوي
وُورى تندرونه پرې باران پهٔ خېر
حال مې دَ ګُلشن راته صبا ؤوي

ستا کارږهٔ بانړهٔ هُم دا رَوِش لرى
تا چې شيرين يار پسې پهٔ شا ؤوي


www.pukhto.net

تا مې کړے عيادت دے
يقيني زما شامت دے
پروادار ئې دَ خلې نهٔ يم
خو دَ مينې يو عادت دے
کړم ئې خلاص لهٔ هره غمه
ستا يو غم راعنايت دے
دَ پتيکی پهٔ ترل نهٔ وُو
هغو کړے امامت دے
خپل خوارهٔ اجزاء راټول کړه
ستا لهٔ مخه عبارت دے

يار حساب دَ بوسې غواړی
شيرين يار باندې قيامت دے


www.pukhto.net

د بلبلو د نوا خبرې وکړه
د چمن او د صبا خبرې وکړه
مخ او زلفو څخه بيا خبرې وکړه
د سبا او د ښکلا خبرې وکړه
د ښائست د نزاکت ستائينه ښه ده
ولې دا چې د حيا خبرې وکړه
د رنګونو هغه ډک ماښام تالا دے
اے واعظه! اوس په سا خبرې وکړه
په هَيبت د سپينو تُورو کا وارونه
بيا د لېچو د ادا خبرې وکړه

بيا به څۀ وی چې ايام په اختتام وی
شيرين يار ته شه پخلا؛ خبرې وکړه


www.pukhto.net

بې آبه نۀ يم چې به آب آخلم
ياره! لۀ تا دَ سوال ځواب آخلم
هر يو عنوان دَ تا لۀ باب آخلم
زۀ انتساب لۀ خپل نصاب آخلم
پۀ هغه زلفو، هغه مخ مې قسم
لۀ "روز و شب" حساب کتاب آخلم
سرو انګو دې خولَې وُنيؤلې
خنګ انتقام پۀ آب و تاب آخلم
واعظه! دومره پۀ شتاب وُلې يې
ايله قدم دَ خپل شباب آخلم
کله ساقي، کله واعظ رادرومي
چرته تسبې، چرته شراب آخلم

شيرينه ياره! شمله جګه لرم
پۀ دې عتاب کښې دومره تاب آخلم

۲۰۰۲_۱۰_۲۹


www.pukhto.net

دَ خپل خيالونو تماشا جوړؤم
څو تصويرونه دَ اشنا جوړؤم

مِينا تر خلې کا چې جُوته شي شراب
سِهل ترکيب سره صُهبا جوړؤم

ما وې: سبوا دَ ديدن تنده شوه؛ لا
تا وې: مَيدان دَ کربلا جوړؤم

ما وې: دَ زلفو مخ نيوے ئې ؤکړئ
تا وې: لهٔ سترګو بلا لا جوړؤم

لکه بُلبُل چې زابلی پسرلی
اوس به يو هغه رنګ نوا جوړؤم

۲۰۰۲-۱۰-۳۰



www.pukhto.net

لکه زما چې ګرېوان خیرې ګُلان
لهٔ خپل شیؤنه به ثنا جوړؤم

سپرلیه! بوټې پهٔ ګودر ؤنوله
خپلو دردونو له دوا جوړؤم

شاړو حجرو کښې مې ډیوې بلؤم
هغه جرګې به درته بیا جوړؤم

توښه دَ زیست مې خط او خال دَ اشنا
تورو تیارو نه هُم رڼا جوړؤم

ستا دَ وعدې غُندې یَو رِزم هَمه
پهٔ هر بېګا کښې خپل سبا جوړؤم


www.pukhto.net

کۀ بلبل لره غُنچه ده
نو پتنګ لره ډیوه ده
خوا دې ما باندې پوره ده
دَ پټکی بنکلا شمله ده
تۀ غَره اوسه پۀ حُسن
زما هُم دَ عشق نشه ده
دې خیالونو لېونو له
ستا پۀ مخ جوړه غرمه ده
تر دا هسې بانۀ غشو
څۀ نَشه، څۀ حوصله ده!

خط او خال، لب او رخسار ته
مشاطه پۀ تماشه ده


www.pukhto.net

دمه شپه کښې هُم شوګیر یم
ستا دَ زلفو چې اسیر یم
دَ وَفا دستار ترلے
دَ پښتو دَ ملک سفیر یم
سمه، غرۀ به سره یو کړم
دَ وحدت هغه بهیر یم
کله پرېوځم، کله پاسم
پۀ تخریب او پۀ تعمیر یم
دلداری؛ خودداری یوړه
تا ته څۀ ښکارم، حقیر یم
زۀ پۀ غُښته لۀ چا کله!
شته من یاره! څو فقیر یم
لوګے ستا لۀ یو نظره
پۀ حلقه کښې بې نظیر یم
ستا رضا شی راحاصله
پۀ تلاش او پۀ تدبیر یم


www.pukhto.net

پهٔ تلاش او پهٔ تدبير يم
خو کړلے خپل تقدير يم
خو مقصوده ستا رضا ده
پهٔ حرم او نهٔ پهٔ دير يم
چې کا يون دَ يار پهٔ لورى
دَ هغهٔ قافلې مير يم
هم هغه راپورې خاندى
چې ئې زهٔ دَ غم پهٔ وير يم
"يو بلبل دَ ګُل ثنا کړه"
ستا دَ هغه خوب تعبير يم

غُټې غُټې زلفې وينم
شيرين ياره! ډېر زهير يم


www.pukhto.net

نهٔ اباسین کوی اوس ما ته پهٔ چپو خبرې
نهٔ پېغلې جُونه پهٔ ګودر کښې پهٔ منګو خبرې
هلته پهٔ بڼ کښې اواز نهٔ کا کوم طوطی آو مېنا
دلته مېره کښې خُاره نهٔ کا پهٔ شپېلو خبرې
دَ حُجرې ګټ کښې نهٔ منګے کا، نهٔ رباب دَ مُطرب
دَ زیر او بم سره ځلمو ته دَ زړګو خبرې
هغه دَ ژوند دَ رنګینیَو کاروان چرته تللے
پهٔ خُلهٔ چې نهٔ راولی بَېرته دَ راتلو خبرې
هغه نګهت، هغه ګُلشن او بېدل دَ بورا
یاد دَ ماضی شو دې وطن کښې دَ سپرلو خبرې
ګُل دَ لاله هُم چرته تورو خاورو ؤخوړلو
نهٔ دَ غاټول ؤکړې بیا پُولو آو پتهو خبرې
دَ چاپېریال وجود لمبه دے ترې لوخړې خېژی
دَ ژوند سلګۍ دی؛ ما ته کاندی پهٔ زېبرګو خبرې

دَ اوږو سترګو نظر وُړے مې ښائست دَ حیات
کړه شیرین یاره! اوس دَ زړونو سپېلنو خبرې

۲۰۰۲_۱۱_۲

یاره دَ تا دَ خط او خال خبره
زما دَ حال او استقبال خبره
زما دَ عشق، ستا دَ جمال خبره
نهٔ ده څهٔ دا دَ اشتعال خبره
ګڼې نو تا خبره وړانه کړله
جوړې وو محفل، وه دَ مثال خبره
یار دَ قدرونو پهٔ رموز کښې وایی
نهٔ کا پهٔ بام اَو پهٔ دېوال خبره
ستا پهٔ محفل کښې څومره ډېره ؤشوه
یو دَ شړې او بل دَ شال خبره
خبره یو وه؛ خو څوک پوهه نهٔ وُو
ما کړه دَ دامِ اَو دې دَ تال خبره

حُسن وحدت دئے؛ بیا مې ؤچېړله
دَ سمې، غرۀ دَ اِشتمال خبره


www.pukhto.net

کوه بُلبله دَ رنګينو پَسرلو خبرې
هغه دَ عېش او دَ عشرت دَ ورځو شپو خبرې
غوارِم ګُلشن کښې دَ نکهت دَ ګډېدو خبرې
بيا دَ بورا دَ بښېدو اَو دَ غُنچو خبرې
مُطربه راشه! دَ حجرې په کُټ کښې بيا ؤچېړه
په زير و بم کښې دَ تارونو، په نغمو خبرې
ساقي چې راشي نو واعظ دې هُم دفتر ؤسپړي
دَ هر يو ګوټ سره به اَورم دَ توبو خبرې
زړۀ مې ډېر ؤغواړي لۀ ځانه دَ وَتو خبرې
بس خو؛ رامخکښې شي دَ شرم اَو پښتو خبرې
ښايي سړي ؤکړي تر منځه دَ سړو خبرې
ملک دَ پښتو دے دلته ؤشي په جرګو خبرې
راوي! ښائېست ته دَ حيات ؤکړه په زوره زوره
دَ مئينانو، لېوانيانو دَ جذبو خبرې

چې په حُرمت دَ ګُلستان ئې سر و مال کړۀ فدا
ستا شيرين يار به تا ته ؤکا دَ هغو خبرې


www.pukhto.net

زۀ چې پۀ زړونو حکومت کؤمه
بیا څۀ خطر دَ بغاوت کؤمه
لُسته دَ مخ دَ عبارت کؤمه
دَ بغاوت چې حمایت کؤمه
دا دَ خوبانو محبت کؤمه
کۀ دَ بُتانو عبادت کؤمه
ملګرې ځان سره څو اوښکې لرم
دَ تپې زړۀ چې عیادت کؤمه
ستا دَ یارۍ خوارۀ هُم هسې عدم
پۀ درمسال کښې مُشقت کؤمه
غَرض دَ تا سره دَ زیستَ دے اشنا!
څۀ؟ محبت کۀ قومیت کؤمه

.

اُودۀ بانۀ ئې څۀ راؤلړزؤل
لۀ خُوَرو زلفو شکایت کؤمه


www.pukhto.net

پهٔ کوم سبا اَو پهٔ ښېګا کښېږ اُوېره شوی نهٔ یُو
ستا دَ وعدېږ غُندېږ خو ښه ده! کچه شوی نهٔ یُو
ستا دِ هر یاد سره تر عُمره مو یاری پالَلېږ
خپله تپه کښېږ لکه ستا بې پته شوی نهٔ یُو
ستا دَ نظر دَ پلوشو لهٔ متازَیه توبه!
ښه ده ذره غُندېږ چې مونږ بې ډکه شوی نهٔ یُو
ساقی ګُل فامه! ببرته راشه اَو کاسې ډکې کړه
تا ته دا چا وېږ؟ چې توبو نه توبه شوی نهٔ یُو
ستا دَ څو اوښکو پهٔ ترمکه به راژوندی شو اشنا!
څو پهٔ باران دَ بهارونو تازه شوی نهٔ یُو
هسې به تل دَ وخت دَ ناوې لهٔ مخ اَخلُو پلَو
څو دَ اجل دَ درندې چې لُقمه شوی نهٔ یُو
دا خو اتل ده چې به مُومُو لهٔ جانانه وصال
مونږ لهٔ پخوا چرې دَ ځان پهٔ زېرمه شوی نهٔ یُو

شیرینه یاره! دَ مرام لَیلا به نهٔ شی پخلا
څو پهٔ انګړ کښېږ دَ حجرې چې جرګه شوی نهٔ یُو


www.pukhto.net

لړه سا به مې پۀ سا شي
کۀ اشنا مې خوا پۀ خوا شي
چې دې لاندې تر قدم شو
پۀ جهان به سربالا شي
خلک جوړ به لرغوني وے
کۀ پۀ دم اَو پۀ دوا شي
زۀ اَو تۀ سره فريق يُو
فَيصله به مو پۀ چا شي
ساقي! وار کښې خطا نۀ شې
چې مستان دې وارخطا شي
لۀ دې هسې لا چارَيَه
هره چاره ناويسا شي
دَ سفر توښنه هُم دا ده
چې دوه سترګې دې بينا شي
زما سترګو وَته کسه
چې خپل عکس درته ګويا شي


www.pukhto.net

پهٔ هوا دَ وخت تکیه ده
نهٔ پهٔ ما شی، نهٔ پهٔ تا شی
اَزاله مې دَ زړهٔ ؤکړه
چې خبره خو صفا شی
لېونے دَ مینې څهٔ زده
چې روا، کهٔ ناروا شی
تاوده وینه دَ ځوانۍ وی
ابتدا کښې، انتها شی
تورې زُلفې ګورې ستایَم
رفعه، دفعه به بلا شی

شیرین یاره! وار دَ چا دے؟
دَ بابهٔ غشی ادا شی

۳_۱۱_۲۰۰۲


www.pukhto.net

رضا پېښه دَ تقدير شي
نۀ ترکيب اَو نۀ تدبير شي
دَ روزګار لۀ دامه ووځي
دَ زلفانو چې اسير شي
پۀ روزګار کښې ږي مَترُوکه
پۀ ياري کښې ناګزير شي
لۀ فلکه خپلې بَرَخې
څوک امير اَو څوک فقير شي
دَ وختونو لۀ پېرزويه
څوک اتې اَو څوک پۀ وير شي
چې دَ خيال څانګونه مات وي
نو به څنګه هواګير شي
دَ بانۀ پۀ تېرۀ څُوکو
دَ مئېن دَ سينې خير شي

مړاوې سترګې دَ يار وينې
شيرين يار ځکه دلګير شي

ستا پهٔ چم کښې بې آرزی ده
زمونږ ډېره بې وسی ده
دَ اُمېد دَ هر یو ګُل مې
پهٔ درون سینه زخمی ده
پهٔ مثال دَ اورکی مو
پهٔ خپل سر راهنمائی ده
ستا دَ سترګو و شوخی ته
څهٔ مستی، څهٔ بې خودی ده
څهٔ بې سره زمانې ته
خودسری او سرلوړی ده
چې دې نهٔ ؤرسی فهم
"چُپه خله کښې بهتری ده"

دا بیان مې وزن دار دے
دَ مفهوم ئې روانی ده


www.pukhto.net

O

چرته دے همرا زما لۀ خوا تلے
څم پسې کۀ هر لورې اشنا تلے
ښکلے مې دَ څنګ نه پۀ خندا تلے
هاغه دے- - -! بيا زړۀ جوړې زما تلے
خلې ته دَ اَجل ئې کله زۀ پرېږدم
زړۀ لکه ماشوم رانه پۀ غلا تلے
ما وې عقل، فکر مې تا وړے دے
لا صبر، سکون پرې نه سبوا تلے
هرې حادثې ته چې تَتر ښوی
هغه هُم دَ ښکلو پۀ ادا تلے
څوک چې پۀ نوا دَ وخت شِنوا نۀ شي
ستا لۀ دره هُم نو بې نوا تلے
شپو نه مې دَ ژوند؛ خوبونه تلي دي
داسې ئې دَ زلفو پۀ سودا تلے

بَلې پۀ مزار ئې دَ ياد شمعې ږدم
ما نه مې ارمان ډېر پۀ ژړا تلے

تهٔ کهٔ پهٔ لر او کهٔ پهٔ بَر اوسېږې
یاره! زما دَ زړهٔ پهٔ سر اوسېږې
تهٔ پهٔ بولان کهٔ پهٔ خېبر اوسېږې
لهٔ ما به ولې ناخبر اوسېږې
دَ تور کاکل حقدار به ؤنهٔ ګرځې
څوئې لَمن کښې دَ تور غر اوسېږې
وایه! دَ زلفو او دَ مخ دې قسم!
پهٔ روز و شب کهٔ مې خبر اوسېږې
دَ اننګو تر څوکو زاغله سُرخی
وائی: لهٔ ما به پهٔ خطر اوسېږې

دَ هوسی سترګو لهٔ زمری نظره
شیرینه یاره! ډېر اوتر اوسېږې


www.pukhto.net

کۀ تر څنګه مې شباب دے
خو په ترخ کښې مې کتاب دے
دا انجام ستا دَ عتاب دے
چې اغاز زما دَ تاب دے
سیند دَ اوښکو کښې مې ؤموند
یو ګوهر، مګر نایاب دے
دغه ستا دَ سترګو اوښکې
دا هُم سیند، خو بې پایاب دے
ستا تر هسې رنې اوښکې
کۀ ګوهر دے، خو کریاب دے
ستا دَ زلفو په سودا کښې
وُرک دَ شپو نه زما خواب دے
ستا تر غږ سارینده هېڅه
هُم دا هسې چنګ، رباب دے

شیرین یار دې پرې هُم زۀده کړه
څۀ حساب دے، څۀ کتاب دے


www.pukhto.net

 څو کۀ يو مو پۀ لار زغَل دے
خو نظر مو سره بېَل دے
يَو يَو خاپ دَ تېر کاروان وو
ما پرې اېښے باندې پَل دے
دَ ښکلا "مردِ مېدان" دے
هر يو خيال زما اَتَل دے
زړۀ کۀ لوی لۀ يوې خوٗلې کړې
ښۀ دَ زړۀ پُوره بَدل دے
دَ کاکل څړيه به سر کا
زما فکر کله شل دے؟
چې زۀ ستا شم، تۀ زما شې!
دَ هر سوال هُم دا يو حَل دے

شيرين يار ته به پخلا شې
دغه امر اوس اټل دے


www.pukhto.net

عمارت دَ مال او سر پکښې معدوم دے
مونږ ګټلے پهٔ دا ښار کښې بلا نوم دے
دَ ښائست ئې پهٔ حلقه کښې ځومره دُهوم دے
بیا پهٔ حال دَ لېونیانو څوک معلوم دے
ما خو کړې لهٔ آزله ستا ثنا ده
ما به کله پهٔ تا یاد کا؛ طالع شُوم دے
کا لهٔ ښکلو دَ وفا آو دیدن طمع
کټوری لهٔ زاڼو غواړی؛ زړهٔ ماشوم دے
سپېلنی غُندې لوګے ئې لهٔ وعدو شم
ډېر دَ پیو ئې رخسار دی، پهٔ خلهٔ اُوم دے
هر سحر مې ستا پهٔ مخ باندې محیط دے
هر ماښام مې ستا کاکل ښخه موسُوم دے

پهٔ ټولی کښې دَ همزولو داسې وایی
شیرین یار مې لېونے دے، ډېر معصوم دے


www.pukhto.net

زۀ نیؤلے ستا دَ مینې پۀ قصور یم
سر دَ دار باندې ختلے یم منصور یم
دَ جنت حُورې دې واړه لاس پۀ نام کا
سربازانو ته حلقه کښې پۀ ظهور یم
داسې مۀ وایه! چې تۀ به لۀ ما هېر شې
کۀ لۀ تا پۀ بل دیار یم خېنی دُور یم
هلته سُوے دې حُرمت دے تندرونو
دلته زۀ هسې بې آبه یم، بې نُور یم
بنۀ سامان دې دَ "سر خښې" هر څو ما کړۀ
ولې بیا دې هُم حلقه کښې نامنظور یم
شامدام لۀ جفاکارو پامالېږی
بنۀ اګاه پۀ سر اَو مخ دې دَ دستور یم

کۀ دَ یار پۀ نوم مې وژنی؛ تور ئې اخلم
لۀ دې اخوا شیرین یاره! "بې قصور" یم

ښکلے یار په مئېن زړۀ مې خبر کوم دے
دَ شته مَنو په خوارانو نظر کوم دے
چې شوخی دَ پَېمانو ده پسې وُرکه
دَ شفق دَ سُرخۍ ډک مازیګر کوم دے
دواړه لاسه مې ورکړی دی ګرېوان کښې
اوس دَ ګُل دَ خنداګانو سحر کوم دے
هر پرواز دَ بلندۍ ته مې زړۀ کېږی
خو دا توان مې په غوښ شوی وزر کوم دے
ډېر غمونو سر تر پایه کوره کړے
زما نۀ زده چې لَر چرته دے بَر کوم دے
زړۀ به څۀ دَ منصفانو په در یوسم
دلته تول نو دَ انصاف برابر کوم دے

شیرین یاره! دَ دې وخت لَیلا هُم ستا ده
خو زور متهو کښې اَو ګُتو کښې زَر؛ کوم دے

ارمانونه سبزه زار دے
اُمېدونه نوبهار دے
دَ وخت زُول پهٔ كومه راوړم
خَير دے! دې خوا مې هُم كار دے
رسۍ زلفو ئې كار ؤكړهٔ
اوس دَ غشو بانو وار دے
ستا كاكل پهٔ سر ختلے
زما هُم پهٔ سر دستار دے
لكه زلفې دې اُوږدې دى
زما هومره انتظار دے
لكه زلفې دې خوږې دى
دَ خيال هسې انتشار دے
وايه! اوس نو يارى څهٔ ده؟
يو غَرض، يو كاروبار دے

شيرين ياره! يار بخيل دے
يا نصيب زمونږه خوار دے


www.pukhto.net

يو لهٔ زلفو دې شبخون دے
بل لهٔ سترګو دې ساتون دے
زور پهٔ لاس او دنيادار شي
مُسلَم هغه مجنون دے
جرس خپله سينه سُره کړه
پاسه پورته شه! پاڅون دے
ستا پهٔ ذکر، ستا پهٔ فکر
سر مې ايښے پهٔ زنګون دے
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږی
زما هسې ځيګرخون دے
پهٔ مخ اوښکې بوړکی دی
هُم تناکې مې لړمون دے
ستا پهٔ در چې تمامېږی
پهٔ دا لاړو زمونږ يُون دے

پهٔ پُښتنه به مې راشي
شيرين يار خو مې پښتون دے


www.pukhto.net

داسې نه چې بې تالاش او بې تدبير يم
خو بس دا چې زۀ کړلے خپل تقدير يم
هومره مخ به دَ هوا ګوزار ته نيسم
څو مې دم دَ وزر شته دے هواګير يم
دَ سينې کچکول مې ډک لۀ ملغلرو
زۀ پۀ غُبنته لۀ چا نۀ يم څو فقير يم
خدایْ راکړے ډېر دولت دَ قناعت دے
زۀ پۀ دا لۀ بادشاهانو زيات امير يم
لکه يار چې مې دَ زړۀ دَ رنځ دوا ده
داسې زۀ ئې هُم "سر ځنې" لۀ اکسير يم
پۀ ټولې دَ سُهيليو کښې "خلۀ راکړی"
پۀ حلقه کښې دَ همځولو بې نظير يم
بې لۀ ما به وی دَ ښکلو خوا نيمګړې
دَ شملې غُندې پټکی له ناګزير يم

ستا دَ زلفو ياد مې نۀ پرېږدی وَ خوب ته
لا تر هاغه به شوګير يم څو اسير يم


www.pukhto.net

ځوک به سپوږے و ته هُم ئې قریب نهٔ کا
خدای دې ځوک پهٔ دې وطن کښې غریب نهٔ کا

تا پهٔ تبغ دَ نظر هغه ادا کړے
چې دارُو مې پهٔ یو ښار کښې طبیب نهٔ کا

چې دې "وار" راغلے نهٔ وی؛ "وار ئې تېر شی"
ځوک دې طمع لهٔ یو داسې نصیب نهٔ کا

زهٔ او یار دومره قریب یُو چې یَو تن شُو
پهٔ دا ځهٔ شی؛ اعتراف کهٔ رقیب نهٔ کا

خَمې وروځې، لک بانهٔ اَو تاوې زلفې
هسې مړ یم؛ یار دې دومره ترکیب نهٔ کا

شیرین یار دې ډېر آداب دَ ادب پالی
اعتراض وربانديې ځکه ادیب نهٔ کا


www.pukhto.net

چخنې شوې چې دَ پښتو لاندې دستور دے
هر سړے دَ قلمرو ځنې مفرور دے
مُنصفان کۀ هر څۀ وکا؛ لاس پۀ خلۀ کا
دَ انصاف غُبنتنه هُم دلته قصور دے
دَ دې دهر محرومان دی څو به شمارم
کوم کسبی دے، کۀ دهقان او کۀ مزدور دے
دَ ظالم ذَ عمر هم درازی غواړی
هر مظلوم زما دَ ښار څومره مجبور دے
څۀ به وایم کۀ پۀ دم او دوا روغ شی؟
لۀ دې رنځه چې جوړ شوے اوس ناسور دے
لاعلاجه چې هرکله درد دَ غاښ شی
اخستلے هر طبیب پسې آمبور دے

پۀ مَیدان کښې دَ عمل اوسی بې تُورې
شیرین یاره! هر سړے پۀ خلۀ باتُور دے

دَ بُلبل خوږه نوا يم
کۀ مې آورې ستا ثنا يم
سر دَ دار باندې دې ستايم
غُځې زبې نه ګويا يم
لۀ پېرزو دې نااشنا يم
ستا يو هغه رنګ اشنا يم
دَ طاقت پۀ زېرمه نۀ يم
چې دَ زړونو شهنشا يم
دَ زمان پۀ ګُتو پوهه
اګاهو لۀ وخت پَيدا يم
هر سبا، بېګا مې تۀ ئې
تمام عمر لره ستا يم
دا دې چاره او پېشه ده
کۀ نېؤلے دې هُم دا يم

شيرين ياره! سوال خو دا دے؟
چې پۀ څۀ خطا سزا يم


www.pukhto.net

ښکلی سره سره غرمه
چرته ده تاوده غرمه
زهٔ یو لېونے مئین
خوښ یمه پهٔ سره غرمه
ستا دَ بانهٔ سېوری ته
بیا کوی دَمه غرمه
ستا پهٔ تیارهٔ زلفو کښې
ما ته لکه شپه غرمه
ځار دِ مړهٔ کاتهٔ نه دې
څومره شوه اُوده غرمه
مخ دې لکه سُور شو چې
بیا خولَه خولَه غرمه

ستا لهٔ شیرین یاره زده
ښکلی شو لولپه غرمه

زۀ پۀ سترګو دَ شعور هسې بينا يم
اوس پخپله خپل نظر لره رڼا يم

ستا جنون کښې لۀ مجنون تلے پۀ هُورته
تۀ دروغ هرګوره مۀ ګڼه رښتيا يم

تۀ نظر کښې دې لَرې دَ زړۀ رازونه
زۀ هم تل دَ خپلو سترګو نه ګويا يم

زۀ مئين يم اَو روزګار لرم دَ مينې
نور به څۀ وايم چې هاغه يم اَو دا يم

انتشار منې دَ زړۀ لا هومره زياتېږی
خورو زلفو ئې زۀ وړُے پۀ سودا يم

يار دې خپل مرؤرتوب لۀ مِيَنځه يوسی
شيرين ياره! زۀ پۀ خپله خلۀ پخلا يم


www.pukhto.net

روح مې کومې بلا وُرې دے هر چا زْده
پۀ دې ښار کښې هر دانا او نا دانا زْده
مینه هغه رنګ له کار دے؛ خوامخوا زْده
هم بادشاه دَ زمانې او هُم ګدا زْده
پس قدمی لۀ پېش قدمۍ وی بلا ګرانه
داسې مۀ ګڼه! چې بېرته تلۀ اوس ما زْده
تۀ ښبوه دَ خشم وُکړې، زۀ دَ مینې
خپل خپل کار دے؛ دَ تا هاغه، زما دا زْده
لېونې خو پۀ زورنو لا ورانېږی
سر دَ دار باندې مو ترېې هُم نڅا زْده
دا خو ستا غمونو نۀ یم زۀ پرېښوُلے
ګنې ډېره مې خندا او مشغولا زْده

پۀ یو تېکی کښې دْوه تُورې نۀ ځاییږی
شیرین یاره! چې انا زْده؛ څۀ اشنا زْده؟

جمعیت مې خور کاکل دَ لَېلا یوسی
لکه خوب پۀ شپه کښې؛ توره بلا یوسی
زړۀ پۀ دواړه لاسه نېؤم؛ دَم پرې چُف کړم
خداې زده؟ ښکلے ئې پۀ کوم هُنر بیا یوسی
عشقه! ما هُم هسې تېر لۀ خنډو خار کړه
لامبوزنی مل اُبو کښې پۀ شا یوسی
دَ یعقوب غُنډې مې زړۀ وَ ته غم پرېوت
دا یوسف به مې دَ سترګو رڼا یوسی
دا منمه: حې پُرسان له به یار راشي
عزرائیل چې زما روح پۀ سما یوسی
بیا دَ قبر پۀ خزو مې اوښکې توی کړه
دَ زړۀ خیرے به دې ډېره ژړا یوسی
خلقو وې به: اجل مَل ئې دَ نظر دے
ما ګڼله کله؟ سترګې به ما یوسی
عقل خام شی،. ادراک شل او فهم ړوند شی
ځان قضا له ګني ځوک؟ پۀ رضا یوسی

شیرین یار! به دې دَ خداې پۀ در کښې غواړی
تقاضې کۀ دې هر څو دَ دُنیا یوسی

استقبال ئې لاس پۀ نام دَ خط رقم ته
خدایٔ دې راولی دا یار زما حرم ته
نرګس چشمه، لاله رُخه، یاسمین بُویه
پسرلی ئې هُم غوړېږی هر قدم ته
دَ زړۀ زخم دَ مودو وو؛ جوړ ناسُور شو
اوښکې پاکې کړه! ضرور اوس څۀ مرهم ته
تل روانې ترې چینې دَ سترګو ډکې
یم حَیران دَ جل وهلې سینې زَیَم ته
هغه سترګې چې دا ستا پۀ درد لوندې شی
دَ حیات اُبۀ هُم نۀ رسی دې نم ته
ډېر یقین راته خپل یار مې زړۀ نشین کړۀ
پسې نۀ ځم ځکه دیر او یا حرم ته
دَ معروض پۀ پړدو سُر به ئې هر تار شی
غوږ کۀ ؤنیوی مطرب مې زیر او بم ته

شیرین یاره! چې هُم درد آو هُم دوا زۀده
دغه هسې ژبه ورکړه خپل قلم ته


www.pukhto.net

ویښ ادراک لهٔ تغافله راېدار کړم
بینا فِهم خپل مرام وَ ته پهٔ لاړ کړم

پښتون فکر اواره پهٔ خنډ و خار کړم
روڼ نظر رڼا رڼا لکه انوار کړم

دَ بې باکه غَیرتي جنون لهٔ زوره
زهٔ تېپه دَ خپلواکۍ پهٔ سر دَ دار کړم

دَ ماڼۍ ښتن شو غل مې دَ کوډَیکو
ډېر دَ وخت پهٔ نوی جبر آه و زار کړم

اوس کهٔ ما وَ ته حاصل شي دَ یار وصل
یو ساعت به دَ جنت پهٔ عمر شمار کړم

دا چې کرځمه بې یاره، بې دیاره
شیرین یاره! څهٔ پهٔ زیست، څهٔ پهٔ روزګار کړم


www.pukhto.net

ستا دا یو هسې انتشار ژړارم
یا دې دا اوږد انتظار ژړارم
هغه خندا چې دې تار تار ژړارم
لکه بلبل په آه و زار ژړارم
زهٔ یو بې وسه دَ نړۍ غمګسار
غم مې دَ یار کهٔ دَ دیار ژړارم
دَ یار دَ خټو، لوټو وران کورکے
دنګه ماڼۍ ځهٔ دَ اغیار ژړارم
لکه جرس هم زړهٔ مې ډېر ژغواړی
تتر وهم په لویه لار ژړارم
تنکۍ غوټۍ مې تندرونو یوړې
اوس ځهٔ آمد دَ نوبهار ژړارم

دَ خپل شهید ارمان په قبر باندې
بلوم شمعې بې اختیار ژړارم


www.pukhto.net

تغافل دې دومره زیات شو
چې دَ اوښکې هُم زړهٔ مات شو
مونږ هغه ليمهٔ پهٔ لاره
ورک نظر دَ التفات شو
پهٔ جامه دَ پسرلی کښې
خزان شامدام رامات شو
ما هُم خيال دَ غزنوی کړهٔ
ستا وجود چې سومنات شو
پهٔ زخمونو دَ احساس کښې
دَ نوونو هُم بهتات شو
دَ ښکلا صاحب نصابه
بس کهٔ ياد دې لږ زکات شو
دَ زړهٔ زنځے مې لوګے کړهٔ
دَ بارخو نظر دې مات شو

هسې رنګ شيرين بيان دے
چا ته قند او چا ته شات شو



www.pukhto.net

چې ماضي باندې خپل حال ږدي
بنهٔ بُنياد دَ استقبال ږدي

پهٔ سپين مخ چې سياه خال ږدي
خدایْ زده بيا ئې پهٔ څهٔ خيال ږدي

بدبختي يو داسې پېښه
درته کږه هر کمال ږدي

نهٔ جلوه دَ بام دَ سر نه
نهٔ هُم زنه پهٔ دېوال ږدي

نهٔ ښکاره دَ تمبو وُت نه
نهٔ لهٔ سره ښکته شال ږدي

شيرين يار! لهٔ هر څهٔ تېر دے
هر يو شرط کهٔ دَ وصال ږدي


www.pukhto.net

چې ښۀ يار دے کنار هسې
زما تللے قرار هسې

بيا دَ زړۀ اضطرار هسې
سيند دَ سترګو چيکار هسې

لکه اوس خوار و زار هسې
کله نۀ وُم پۀ دار هسې

کله دام آو کله تال وی
لا دَ زلفو ئې تار هسې

لۀ ٠ دې ښکلې همکاريه
دا اغيار مې شی يار هسې

وخته! زُول کۀ دې بل راشی
زَما هر خوا ته کار هسې


www.pukhto.net

مړهٔ کاتهٔ نه دي لوګے شم
مونږه واړه بیمار هسې

ساقي څار دې لهٔ بادې شم
خو وار تیر شي پهٔ وار هسې

ستا دَ مخ وَ آبادۍ ته
دا ګُلشن او بهار هسې

ستا دَ سترګو پَیماني ته
دا مقدار او معیار هسې

پهٔ ملاتړ ئې داده وُسه
شیرین یار دې پکار هسې


www.pukhto.net

کۀ دې خلۀ زما په خلۀ شي
نۀ به "تۀ" او نۀ به "زۀ" شي
په ادغام چې دې بانۀ شي
څۀ خاتۀ، څۀ پرېواتۀ شي
زما زړۀ اُبۀ اُبۀ شي
دَ تا کسی خو ماړۀ شي
دَ نُمرمخو تېکاوُ چرته
دَ راتلۀ سره ئې تلۀ شي
لب ئې باندې په صُهبا دی
لا چې مل ئې سرۀ لېمۀ شي
په تکور دَ تود نظر مې
دَ احساس دردونه ښۀ شي

شیرین یاره! سترےِ خیال مې
په چاپه غنو اودۀ شي


www.pukhto.net

تا نیؤلے خپل ډگر دے
ما ساتلے خپل سنگر دے

ښۀ پرچار دَ سر لوړې دي
خو کۀ پاتې دَ چا سر دے

ستا هر یاد زما سره دے
ستا هر غم زما پۀ سر دے

غشی باندې پۀ لیندو کړه
ما نېؤلے خپل تتر دے

تۀ نقطه یو دَ پښتو شه
ژوند دي ګوره! ستا چکر دے

دا غزل مفهوم درآزه
پۀ خپل بحر مختصر دے



www.pukhto.net

○

للمه، دشته، سم او غر پیکه پیکه دے
نن دَ کلي هر منظر پیکه پیکه دے
یا زمونږه خپل نظر پیکه پیکه دے
یا دَ ورځې مازیګر پیکه پیکه دے
خدایه! ورک کړې لۀ اسمانه تندرونه
خوف نه سپورے مو دَ سر پیکه پیکه دے
ما وې: راغے ترې قاصد؛ خو څۀ به وایی
دۀ وې: چُپ شه! هر خبر پیکه پیکه دے
بیا وَهلے پۀ ګُلشن ئې چا شبخون دے
دَ بلبل دَ شپو سحر پیکه پیکه دے
نۀ ساقي شته، نۀ سپوږمۍ، دَ څوارلسمې
چې رونق دَ بام او در پیکه پیکه دے
نۀ ئې ځالې پۀ څړه کښې دَ بازونو
نۀ ئې بار، سایه؛ شجر پیکه پیکه دے

غُټې نۀ سپړې ګرېوان چې شیرین یاره!
پۀ درون ئې زړۀ، ځیګر پیکه پیکه دے


www.pukhto.net

ډېر کۀ منزل ته مو مزل ؤنۀ کړۀ
ښه ده دَ بل پۀ خپو مو زغل ؤنۀ کړۀ

پۀ خندې و خار آو سرۀ اورونو لاړم
تا وې: دَ تګ دې لا تکل ؤنۀ کړۀ

زړۀ مې ډاډه کړۀ پۀ ساد سیوری دَ ځان
بل مې پۀ لاره باندې مَل ؤنۀ کړۀ

څو چې پرون نه مې پُښتلی نۀ دی
ما دَ سبا هومره اټکل ؤنۀ کړۀ

هُم شؤمه وړک هُم دې پۀ سترګو کښې یم
دا دې یو هسې رنګ له چَل ؤنۀ کړۀ؟

څو غزالې سترګې راوانۀ ړوې
مونږه سامان دَ خپل غزل ؤنۀ کړه


www.pukhto.net

سپین جبین وَ ته ئې رام "ماهِ تمام" بیا
سرو لبانو ته صُهبا ئې پهٔ سلام بیا
څَنګ ته راغے سرهٔ لبمهٔ هسې ګُلفام بیا
دَ ساقی لهٔ ګُتو پرېوتو ډک جام بیا
سرهٔ او شنهٔ دَ مخ ئې راؤستو هنګام بیا
اولاړ چُپه خلهٔ سپرلے پهٔ احترام بیا
وخت او بخت به پهٔ ما وُکړی ډېر انعام بیا
کهٔ مې نن دَ خپل پرون شو هم کلام بیا
ما وې: شپې له به تسخیر دَ زلفو کاندم
دې وې: شل دې شو ادراک اَو فکر خام بیا
اوږدې زلفې، نیغ بانهٔ اَو کږې وروځې
زما مرګ له ئې ښهٔ کړے اهتمام بیا
چې لهٔ آله، سر او ماله پسې تېر شی
هغه څهٔ کوی اشنا پهٔ ننګ او نام بیا

شیرین یار چې دې بیان هسې دراز کړهٔ
دَ اوږدو زلفو مېرمن کوی قیام بیا


www.pukhto.net

خندې و خار دے، کند کپر دے
دَ عشق لار ده، سخت سفر دے
زيست روزګار مې کور و کر دے
پنډې دَ غم دې راپۀ سر دے
روز و شب مې ناخبر دے
څۀ شوقدر څۀ اختر دے
تورې سترګې، ګُورې زلفې
څۀ جادو دے څۀ منتر دے
پۀ بيګا دَ ژوند به راشي
دغه لوظ ئې مُعتبر دے
پۀ بارخو ئې خَولې راغلې
چې حِدت مې دَ نظر دے
ما ئې سپورے هُم پۀ تا کړۀ
کم چې سور مې دَ څادر دے

شيرين ياره! زړۀ دې ژاړه
څو دا هسې رنګ دلبر دے


www.pukhto.net

ستا پۀ عشق کښې چې بدنام دے
هر هغۀ ته مې سلام دے

ستا زيرک نظر ته خام دے
کۀ مې فکر دے، کۀ پام دے

هر يو رند چې ورته رام دے
دَ ساقی پۀ لاس کښې جام دے

ساقی جام لۀ لاسه ورکړۀ
دَ سرو سترګو دې هنګام دے

ستا دَ سترګو آئينه کښې
ما ليدلے خپل انجام دے

دَ خورو زلفو سودا کښې
خوب ارام پۀ ما حرام دے


www.pukhto.net

چې لۀ مینې بهره مند شی
غم ئې څۀ دَ ننګ او نام دے

مخ ئې دومره ډېر ښته من شو
چې سپرلے ئې هُم غلام دے

زلفې سپړه، لېمۀ ډک کړه!
دَ سیند غاړه ده، ماښام دے

زۀ ئې زیات لۀ دُعا آخلم
ستا پۀ لبو کۀ دُشنام دے

مرې څۀ کا بیا پۀ اوښکو
یاره راشه! اوس ایام دے

شیرین یار دې یو مجنون دے
کۀ شهره دے، کۀ ګُمنام دے


www.pukhto.net

نۀ خپل ځان وَ ته پۀ ثنګ یم
نۀ بل چا وَ ته پۀ رنګ یم
یو مئېن پۀ نام او ننګ یم
بل دې در کښې ناست ملنګ یم
زۀ خوشحال یم دَ خپل دؤر
زور ته مخ دَ یو اورنګ یم
لېونتوب مې بدرګه دے
نور بې تېغه، بې تفنګ یم
کله عقل ته پۀ خَشم
کله زړۀ سره پۀ جنګ یم
تۀ کۀ ؤسوې هسې شمع
زۀ ایرې لکه پتنګ یم
پۀ خپل ځان هزار داستانه
سارینده اَو نۀ پۀ چنګ یم

شیرین یاره! جوړ پاڅُون دے
دَ یار ثنګ ته پۀ غُرځنګ یم

ځو چې په شپه دې اوربل خور نۀ شي
هومره به زړۀ زما په کور نۀ شي
ځو تود نظر دې په دا لور نۀ شي
درد دَ احساس به مې تکور نۀ شي
هومره به مړ دَ اوربل اور نۀ شي
ځو دې سپین مخ په لوګو تور نۀ شي
بیا لۀ زلفانو ځړې مۀ جوړوه
دَ پښتنو تر بله کور نۀ شي
دَ مخ په خال دې زلفې ؤغوړوه
پورې په سپینه لمن تور نۀ شي
ما به هُم ما هسې په زړۀ کښې لرې
کلی دَ چا سره په زور نۀ شي

ځو شیرین یاره! ځیګرخُون مې لرم
رخسار دَ ګُل به رانه سپور نۀ شي

دَ بنائستونو دَ منظر خبرې
غوارم دَ يار دَ بام او در خبرې
دَ مخ اَو ستر ګو دَ اثر خبرې
کوه سحر اَو مازيګر خبرې
ساقي، باده اَو دَ سيند غاړه، ماښام
واعظه! وکړه مختصر خبرې
زما حسين اَو دِلنشين دلبره!
نۀ کا خوند داسې پۀ بهر خبرې
دَ غمازانو، بدخواهانو پۀ خلۀ
مدام زما اَو ستا پۀ سر خبرې
څو بل مشال دَ شعور نۀ وي پۀ لاس
بيا پۀ دا شپه؛ څنګ دَ سفر خبرې؟

دا شيرين يار وو چې در يادې ئې کړې
ستا دَ کالۀ اَو دَ تبر خبرې


www.pukhto.net

تا کۀ وُرک دي خُوږ نظر کړۀ
ما هُم پټ دَ زړۀ پرهر کړۀ
تا نِکهت دَ زلفو وَرکړۀ
سحر ناز دَ باد پۀ سر کړۀ
څۀ بانۀ دي لړ او بر کړۀ
پۀ زلزل دي سم او غر کړۀ
دومره "غل دَ غرض" څوک دے؟
چې ئې لُوټ دَ شپې سحر کړۀ
خیال مې هیڅ نۀ دے بدپامه
څو لۀ پامه دي بهر کړۀ
سپینې خلې نه دي قُربان! خو
ناخبر دي هُم خبر کړۀ

شیرین یار لۀ خدایه سوال کا
کۀ ستا لوظ ئې مُعتبر کړۀ

۲۰۰۲_۱۱_۲٦


www.pukhto.net

هر یو خیال چې مې حَسین دے
لاله فام مې زړۀ نشین دے
نرګس چشمه، یاسمین بُویه
ملک خُویه، ماه جبین دے
غاړه لکه، سر فلکه
ویاړ دَ واړه سرزمین دے
یو ئې وَصل بل ئې مینه
کۀ روزګار دے کۀ مو دین دے
هر یو غم ئې نازپرور دے
هر یو یاد ئې ګُل ورین دے
هر مئبن دې بایَد زدۀ وی
څۀ ئې قدر، څۀ توهین دے
بام او در دَ یار دَ کلی
دَ رازونو مو آمین دے

شیرین یار داسې بیان کړۀ
چې هُم قند دے، هُم ګبین دے


www.pukhto.net

دَ شوخو سترګو مست نظر خوربړی
ځکه سُرخی پۀ مازیګر خوربړی

ساقی راغلے، هُم سپوږمی ده تمام
رونق زمونږ پۀ بام او در خوربړی

یو چې خوانی؛ بله باده پۀ ګردش
واعظه! خود به دې دفتر خوربړی

غُتهه جبین خو دې راؤسپره لږ
ګرېوان مې خیرې دے سحر خوربړی

همه رنګونه ستا دَ مخ دَ جمال
زمونږ دَ کلی پۀ منظر خوربړی

کله به وی؛ چې انګازې دَ وصال
کوښتهه، کابل او پۀ خَیبر خوربړی

چې راپېښه جُدائی ده
زما تللې بینائی ده
لۀ عالمه بېګانه شؤم
ستا یو هسې اشنائی ده
ستا پۀ کلی ستا پۀ چم کښې
ځان ځانی ده، تنهائی ده
ستا دَ حُسن اجزا ځېنې
خو کاکل ئې اکائی ده
ستا لۀ ګُورو، خُورو زلفو
توره شپه هُم سودائی ده
ستا دَ زلفو لۀ زنځیره
ناممکنه رهائی ده
"چا لۀ زلفو برے ؤموند"!
دا خبره هوائی ده

مینه څۀ ده شیرین یاره!
پۀ عالم کښې رسوائی ده


www.pukhto.net

دَ اهونو کۀ طوفان دے
نو دَ اوښکو هُم باران دے
پۀ شبخون دَ شهابونو
لمبه شوے مې بُستان دے
یا نالې دی دَ بُلبُلو
یا افغان سر پۀ فغان دے
"روز و شب" مې مخ آو زلفې
څۀ زمان دے څۀ مکان دے
بیا دَ خیال پۀ ائینه کښې
ستا تصویر تا ته حېران دے
کۀ دې سُود چرې مقصود وی
واوړه! مینه کار دَ زیان دے
وخت ده چا ته پښه نېولې
ځی پۀ مخه تل روان دے

توره شپه به سپین سحر شی
دغه چغه مې اذان دے

تنهائی ده، ځان ځانی ده
ځومره ډېره ویرانی ده

دَ وطن هره کوڅه کښې
څۀ دَ وینې ارزانی ده

دَ اقدارو قدر نیشته
چې دَ زَر اَو زور خانی ده

نۀ دلیل، نۀ حواله شته
زورګیری ده، من مانی ده

دَ هر مخ پۀ ائینه کښې
نور څۀ نیشته حَیرانی ده

یو دُنیا دَ مئېن زړۀ کښې
شیرین یاره! وَدانی ده


www.pukhto.net

نرۍ شونډې کۀ دې پاڼې دَ ګُلاب دی
خط دَ مخ دې لکه توری دَ کتاب دی

ستا دَ سترګو دَ صدف تر زړې اوښکې
دا ګوهر پۀ تَل دَ آب همه بې آب دی

هَسکې غاړې ته دې هېڅه صُراحی ده
سُتر قامت وَته دې سروې څۀ حساب دی

پۀ ګُفتار کښې نغمه زاره، وزن داره
بلبلان دې هر یو غږ لره بې تاب دی

خَمې وړوځې، لک بانړۀ دې؛ لیندې، غشی
چې سینې دَ مئینانو پۀ خوب دی

بارانونه پرې دَ اوښکو بلا ووری
ارمانونه دَ زړۀ سیمه کښې شاداب دی


www.pukhto.net

مَست خراب دي چې دَ سترګو په صهبا دے
هغه کله په صواب اَو په خطا دے

تورې زلفې دې حاوی په ګُوره شپه دی
سپين جبين دې مُقدم په روڼ سبا دے

هغه سترګې چې تر زلفو نيم کَبنو شوې
مازيګر مې اوس نيمګړے، نيمه خوا دے

چې مې وُوژنې اَو غبږه پس ته راکا
زما برخه چې قاتل مې مسيحا دے

دَ يار ياد چې دَ مشال هسې بلېږی
ډېره ښه ده چې همرا مې رهنما دے

لاعلاجه رنځ دَ مينې کۀ بالۀ شي
مګر دا چې يار هُم درد دے، هُم دوا دے

دَ يو مخ دَ پاره سل مخونه کېږی
ستا دَ کلی سپے، سړے زما اشنا دے

دَ زړۀ زخم ئې خيرلو ته ځان جوړ کړۀ
شيرين يار وَ ته اشنا ئې په خندا دے


www.pukhto.net

ستا دَ زلفو پهٔ سودا مې ژوند حساب دے
ستا دَ مخ پهٔ عبارت مې جوړ نصاب دے

ستا دَ زنې تکی خال وته پسخېږی
څو نیلم کهٔ جوهری څخه نایاب دے

تر سرو شونډو، سرهٔ رخسارو دې شرمېږی
لاله ګُل دے، کهٔ غانټول او کهٔ ګُلاب دے

لکه سترګې دې پهٔ خون کښې مړنی دی
دغه هسې کوم ښکاری او کوم قصاب دے

دَ بانړهٔ غشو ته واغُستوه تېکی
تمام شوے دَ ګائلو زړونو تاب دے

مخ روښی دَ کومې شپې وه شیرین یاره!
چې وِرک کړے ئې لهٔ سترګو زما خواب دے


www.pukhto.net

خال پۀ زنه، پۀ رخسار چې لر او بر ږدی
داغ وَ ما ته پۀ زړګی اَو پۀ ځیګر ږدی

هېڅ یو دم مې ستا پۀ زلفو اثر نۀ کا
ګېنې مار هُم اخر کرښه باندې سر ږدی

ستا دَ سترګو تور جادو یم عاجز کړے
راته کږه هر کمال اَو هر هُنر ږدی

دلداری دَ خودداری پۀ قیمت نۀ شی
څوک به ولې خپل پټکے بل ته پۀ سر ږدی

هېڅ بها دَ رڼې اوښکې دَ آب نښته
څوک به څۀ ورته پۀ قدر دُر ګوهر ږدی

ستا دَ شونډو پۀ بدل به ئې وانخلم
څوک مې وړاندې کۀ جامونه دَ کوثر ږدی

دَ لېلا دَ زلفو باد دے بیا رالوټے
بنجاری به پۀ کوم ګُټ کښې اوس عنبر ږدی

دَ اشنا دَ در طواف مې پښې کړې شَلې
خدای ګواه کۀ لا پۀ ځای مې دَ نوکر ږدی


www.pukhto.net

یو سکوت دے، خاموشي ده
بې رُخي ده، بې ارزي ده
په مئينو سنګ باري ده
دومره زياته رسوائي ده
ستا دَ نوم په تذکره هُم
لګېدلې پابندي ده
هره لاره کښې مقتل دے
دَ سرونو ارزاني ده
په کُوڅه کُوڅه زندان دے
څۀ اسيره زندګي ده
غلامي خو ترې نه زر ده
دَ مړيانو بندګي ده

چې مئين په زر او زن شي
ترې نه پاتې سربازي ده

○

دَ اُلفت پهٔ هر يو راز او بِنا زده دے
چې دَ سترګو پهٔ رموز او حيا زده دے

پهٔ اغاز دَ کوم سبا څنګه بيا زده دے
پهٔ انجام دَ هر پرون ئې چې نازده دے

هغه کله محبت او اشنا زده دے
چې هر چرې پهٔ خپل ځان او انا زده دے

ستا تسبې دې شېخه! تا ته مبارک وی
زما کله کوم يو کار دَ ريا زده دے

زړهٔ مې بند پهٔ هره غُټه شو دَ زلفو
څهٔ دا هسې تور جادو دَ لېلا زده دے

شيرين يار پرېنه مُشکی خالونه پېرى
ډېر دَ اوښکو پښتنو پهٔ بها زده دے


www.pukhto.net

چې دَ ښکلو تِکانه ده
نو دَ زړونو استانه ده
ستا دَ سترګو لۀ نظره
داغ مې زړۀ ته نذرانه ده
نۀ زۀ درشم، نۀ تۀ راشې
دغه څنګه یارانه ده
هر سبا اَو هر بېګا دې
نوې نوې بهانه ده
ستا دَ سترګو پۀ هر رَپ کښې
بېَله بېَله زمانه ده
دَ اسمان دَ تندرونو
ولې تل یو نِښانه ده

شیرین یاره! کۀ پوهېږې
هر غزل مې ترانه ده


www.pukhto.net

خلاص دَ زلفو ئې زندان شي
ډېر مشکل به مو اسان شي
خور زما آه و فغان شي
څو به ټول همه افغان شي
بلبلان ئې پۀ نارو دی
ستون بهار به تر بُستان شي
لۀ جامې دې بَهر نۀ شي
څو مې قتل هر ارمان شي
دَ ایفا ساعت به راوړي
وخت پۀ ما به مهربان شي
وړک پۀ لارو کښې دَ زلفو
دَ فکرونو هر کاروان شي
ما ئې سترګو کښې ځان وُلید
دریغه! خپله اوس ګویان شي

اوږدو زلفو ته منسوب وی
دراز څکه مې بیان شي

راستنه هسې ایام شي
دَ محفل هغه هنګام شي
دَ ساقي په لاس کښې جام شي
دَ سیند غاړه کښې ماښام شي
په مضراب دَ خپل رباب ئې
دَ مطرب هُنر تمام شي
دَ سپرلي مَسته هوا کښې
روڼه شپه "ماه تمام" شي
هر اشنا وَ ته په خنګ کښې
ښکلې ښکلې ګُل اندام شي
په نغمو اَو په رېلو کښې
یو اتڼ شي، جام په جام شي
یو مستي وي، بې خودي وي
دَ روزګار فِکرونه خام شي

دې جنت جنت ماحول کښې
هسې ژوند راته انعام شي


www.pukhto.net

پهٔ چا کله دومره ګران یم
لکه ګُل دَ بیابان یم
هر یو جبر ته اسان یم
هر یو غم ته دې ښنبان یم
تل وَتلے لهٔ خپل ځان یم
لکه بوی دَ ګُل پرېشان یم
دَ کاروان خاپونه وُران دی
مګر بیا هُم زهٔ روان یم
معرکه دَ محبت کښې
پهٔ خپل ځان باندې تاوان یم
پهٔ حساب لکه دَ مړی
نهٔ پهٔ درد نهٔ پهٔ درمان یم
هر احساس پهٔ غوږو کوڼ دے
پهٔ خپل غږ باندې پښېمان یم

دَ وخت هر ګوزار دَ پلک دے
مګر کلک لکه سندان یم

هغه سپرلے ستا دَ نظر لتهؤم
چې سمه، غر دَ لر او بر لتهؤم
ستا دَ وصال هغه خبر لتهؤم
کله بولان، کله خَیبر لتهؤم
دَ مخ او زلفو دَ نسبت پهٔ مینه
چرته سایه اَو چرته نمر لتهؤم
ستا دَ کاکل غُتېه مې نهٔ شوه پهٔ لاس
پسې کهٔ ترې دَ تور غر لتهؤم
دَ یار دَ مخ دَ سرهٔ اَو سپین پهٔ قدر
تا ته وې چا؟ چې سیم او زر لتهؤم
تل پهٔ دَرک دَ ورک اشنا دَ کوڅې
دَ یو ګدا هسې هر دَر لتهؤم
لا دَ کوم درد ښترګې وَرغلې نهٔ دی
دَ زړهٔ زخمونه برابر لتهؤم

یو شیرین یار مې وی "هم سر" دَ عصر
پسې هر خېل اَو هر ټبر لتهؤم

۲۴_۳_۲۰۰۳


www.pukhto.net

پهٔ خپل آب باندې پوره ده
زما اوښکه پښتنه ده
ګټه هغه يو درنه ده
چې پهٔ ځاىْ باندې پرته ده
دَ تا ناز لره کاکل دے
زما وياړ لره شمله ده
دا دې شونډې هسې رېږدى
کهٔ خطا دې بَهانه ده
ستا پهٔ سترګو کښې ځلېږم
خومره ښکلې تماشه ده
څو واعظ دَ ښار حاکم دے
ښه اباده مَېکده ده
شېخ هُم ناست دَ خُم پهٔ څنګ کښې
هُم مې ګوټ دے، هُم توبه ده

څهٔ ښهٔ شعر دے شيرين ياره!
هُم غزل هُم ترانه ده

څوک دې زُلفې څوک مژګان دي
ښښتانۀ راباندې ګران دي
پۀ صدف کښې دَ لېمۀ دې
څو ګوهر مګر دَ شان دي
ستا دَ سترګو آئینه کښې
ډېر عکسونه خو حېران دي
اجزا نور هُم دَ ښائست ئې
خو دوه غوره تر عنوان دي
چې دَ بخت پۀ طمع نۀ دي
پرې وختونه مهربان دي
دا بې حِسه مړۀ ځانونه
څۀ پۀ درد څۀ پۀ درمان دي
روز و شب ئې مخ او زلفې
پۀ زمان څۀ پۀ مکان دي

دَ دې اوښکو سمندر کښې
علامې دَ غټ طوفان دي


www.pukhto.net

دَ یار یاد کۀ زورَوَر دے
غم ئې لا ترې نازپرور دے
لرې نۀ ده چې یار راشی
کۀ دې لرې دَ زړۀ ور دے
ستا دَ مخ، زلفو پۀ نوم مې
هر شوقدر اَو اختر دے
ما ځای کړے دَ زړۀ کور کښې
ستا هر خېل اَو هر ټبر دے
سپے دَ کلی دې وَ ما ته
لۀ سړی پردی؛ بهتر دے
پښې مې شلې، سترګې ټپې
را پۀ سر سترے سفر دے
چیلم مات دے، حجره ړنګه
خوشے بام دے، شاړ ئې در دے

اباد کړے پۀ یادونو
شیرین یار دَ زړۀ کنډر دے

تل زما دغه دُعا شي
ستا نظر دې مسيحا شي
خوا ئې ډکه پهٔ هوا شي
چې ئې طمع لهٔ مُلا شي
زما مينه بس پهٔ تا شي
پهٔ سامړه او کهٔ پهٔ غلا شي
زړهٔ پهٔ دود دَ سپېلنی دے
ستا پهٔ حُسن بهٔ فدا شي
همدردان پهٔ نامه ډېر وي
خو يو څوک پکښې دوا شي
چې دې سترګې سمندر شوې
ځان دَ چا نه به سبوا شي
خود غرضي دَ ځنګل اور دے
پهٔ خشاک نهٔ پهٔ ګيا شي

ژوند به تول تراخهٔ زائل کا
شيرين يار به مې پخلا شي


www.pukhto.net

کۀ پۀ دَم اَو پۀ دُعا شی
نو خپل درد به مې دوا شی
دا سپېځلے لېونتوب مې
هم همراه هُم راهنما شی
چې زما لۀ سترګو پریوځی
دا ګوهر دې واړه ستا شی
پۀ وعده دَ مخ او زلفو
هُم سبا شی هُم بېګا شی
یار مې هله پښتون بولۍ
کۀ پُښتنې له مې راشی
وفادار کۀ جفاکار دے
خو بس دا چې یار زما شی
دَ زړۀ حال به مې خرګند کا
کۀ دا سترګې مې ګویا شی

دې خېلونو دې تپو کښې
شیرین یار به یو پَېدا شی


www.pukhto.net

اضطراب اَو دَ سکون خبرې کېږي
دَ وصال اَو دَ بېلتون خبرې کېږي
يا دَ زلفو دَ شبخون خبرې کېږي
يا دَ سترګو دَ افسون خبرې کېږي
دَ يارانو دَ تړون خبرې کېږي
دَ پښتو اَو دَ پښتون خبرې کېږي
ځان لهٔ ځانه شي بېرون خبرې کېږي
پهٔ درون دَ زړهٔ چاوْدون خبرې کېږي
هره ژبه باندې ستا دَ مخ سُرخي شي
چې زما دَ خيګرخون خبرې کېږي
پهٔ بېديا اَو ابادۍ کښې تر يارانو
دَ لَيلا اَو دَ مجنون خبرې کېږي
هر بېګا لره دستور وي دَ پښو لاندې
هر سبا دَ بل قانون خبرې کېږي

شيرين يار دې "نن" زړهٔ ور دے مرکې ته
ولې دا کهٔ دَ "پرون" خبرې کېږي

دَ مهتاب هسې رڼا دے زما یار
لکه آب غُندې صفا دے زما یار

چې یو درد دے، یو دوا دے زما یار
هُم قاتل هُم مسیحا دے زما یار

لکه سبورے مې همرا دے زما یار
تل زما پهٔ اقتدا دے زما یار

دغه هومره مې تر خوا دے زما یار
هُم مې تن دے هُم مې سا دے زما یار

هغه روڼ چې پهٔ وَیښا دے زما یار
سپین پهٔ زړهٔ باندې رښتیا دے زما یار

هَم کلام او هَم نوا دے زما یار
شیرین یاره! ښهٔ پخلا دے زما یار


www.pukhto.net

لکه ګُل ئې نزاکت دے
لکه سروې ئې قامت دے
بڼۀ ئې وَږم، بڼۀ ئې شکل
چې هُم ګُل دے هُم نِګهت دے
خط او خال دَ مخ ابرو ئې
اطاعت، هُم بغاوت دے
زما روح دے زما ځان دے
هُم مفهوم، هُم عبارت دے
يو مستي ده، يو حيا ده
هُم شراب اَو هُم حُرمت دے
سرَبکف ګُل دَ لاله دے
مرګ دَ ژوند ئې هَم ساعت دے
دَغه هسې دُرداني ته
دَ سَرونو څۀ قيمت دے

خيالي يار مې شيرين ياره!
مجموعه دَ هر صفت دے

○

دا یو څۀ رنګ له نګار دے
چې مې یار دے کۀ اغیار دے
ښۀ دا ستا دَ زلفو تار دے
انتشار دے، هُم قرار دے
دا څو اوښکې پښتنې دی
ښۀ معیار دے، کۀ مقدار دے
قافله دَ ژوند روانه
مګر خلاص ئې اوس مهار دے
زما زړۀ یو سپېلنے دے
دَ تا حُسن سُور انګار دے
پۀ مونږ وورې تندرونه
خلق وایي نوبهار دے

شیرین یار پسې کتلے
ما هر در او هر دیار دے


www.pukhto.net

شړک دَ زلفو کېښې فنا شم
رپ دَ سترګو کېښې پَېدا شم
لکه اوښکه پۀ معنا شم
چې دا هومره بې نوا شم
خدایٔ مې نۀ کا دَ تا فکر
سور پۀ اَس چې دَ هوا شم
خدایٔ مې نۀ کا دَ تا عهد
چې قیامت باندې ایفا شم
خدایٔ مې نۀ کا دَ تا زلفې
تسنې وَسنې بې ښکلا شم
خدایٔ مې نۀ کا دَ تا سترګې
چې ساعت اشنا شم
یو مې ځان دے یو ئې سبورے
نور دَ چا پۀ اقتدا شم؟

خپل کالۀ وی شیرین یاره!
یار ته سترګو کېښې ګویا شم


www.pukhto.net

کهٔ ښائسست کښې غېريت وے
خو بيا مينه کښې غَيرت وے
دريغه! څهٔ خو محبت وے
يا بدل کښې قوميت وے
اطاعت کهٔ بغاوت وے
ستا پهٔ مخ دې عبارت وے
ستا دَ سترګو مَېخانو نه
هر زېرے مازيګر ست وے
دَ څو اوښکو ملغلرو
لږ دَ چا څخه قيمت وے
څهٔ به غم دَ هسې رنځ وو
ستا عادت دَ عيادت وے
زما مينه، ستا پهٔ حُسن
اباد کلے اَو محلت وے

مَل چې نهٔ شي ژوند دَ فکر
شيرين ياره! بيا قيامت وے


www.pukhto.net

ما زده – چې زما شام او سحر تلے
تا زده – پۀ کوم بام آو پۀ کوم در تلے
ما زده – چې مې زړۀ پۀ يو نظر تلے
تا زده – پۀ څۀ چل آو څۀ هُنر تلے
څنګ نه زما څنګه ناز پرور تلے
بيا پۀ څۀ خبره مرور تلے
ستا پۀ مخ او زلفو چې دعوه لرم
ما نه پرې کابل او پېښور تلے
ستا دَ اوږدو زلفو پۀ تار شوے دے
فکر مې لۀ ما پۀ لوئ سفر تلے
بيا دَ بانو ځنب کښې راته ست هسې
بيا مې غېږ پۀ غېږه لر او بر تلے
غم دے؛ دَ بې کسه کوڅه ؤوېنې
خدائې شته! کۀ پۀ خوا دَ زورَور تلے

کله پۀ دا زړۀ مو زړۀ وهلے دے
چرته لۀ دې ګُتو مو دلبر تلے

لېونتوب کۀ مې شُهره شو
ستا دَ حُسن حواله شو
دا سپېځلے تفکر مې
خپل نظر لره ډیوه شو
دَ مرام پۀ خوشې لار مې
دَ ځان سپورے بدرګه شو
هر احساس مې خنک پۀ خنک دے
هر یو فکر راسره شو
ښه نېولے مازیګر مې
دَ خپل مرګ پۀ تماشه شو
لېونتوب مې ابدالي دے
ستا غرور کۀ مرهټه شو

شیرین یار دې بلا ستړے
پۀ سر څنه سنباله شو

ځۀ به پاتې دَ زړۀ دم وی
چې هر غم راته راسم وی
هر مئېن پۀ زړۀ کړَم وی
داغ دَ مينې ډېر پنهم وی
چې دَ زلفو رَوِش دا دے
نو بانړۀ به ئې کوم سم وی
ورځ – واعظ زما همراز وی
شپه – ساقی زما همدم وی
وَر راپورې دَ توبې وی
دَ خُمار خمونه خم وی
ستا نظر به تا پۀ ډک کا
زما سترګو کښې کۀ ضم وی
هُم لاړښود هُم لارَوے یم
خپل مې پل آو خپل قدم وی

شیرین یاره! ځۀ وطن دے؟
پۀ ښۀ کړۀ هُم سړے ګرم وی

هغهٔ سترګو وَ ته بیا سترګې پهٔ لار یم
پښه نیولے مازیګر یم انتظار یم

داسې کله ناویسا او نااتبار یم
یاره! ډېره غریبی ده ځکه خوار یم

لاس مې ډک پهٔ رنو اوښکو، صفا مینه
چې راغلے ستا دَ حُسن پهٔ بازار یم

پهٔ مسکا لکه کلۍ چې شونډې سپړی
ګرېوان خیرې دَ سحر هسې تار تار یم

ډکې سترګې سمندر یو دَ مستۍ دے
پکښې ډوب سره دَ خود او دَ اختیار یم

خط او خال، لب او رُخسار ئې پهٔ لاس راغلهٔ
شیرین یاره! اوس همه بهار بهار یم


www.pukhto.net

دَ یارانو محفل خور دے
دَ سین غاړې مابنام سپور دے
څو پۀ ما ئې پورې تور دے
خو لۀ زلفو مې زړۀ تور دے
دغه غم دَ کلی کور دے
ګنې خلاص مې دَ زړۀ زور دے
غم دَ یار اَو دَ دیار مې
دَ ژوندون پۀ اوږو سور دے
پۀ دَم خَم دَ ژوند به څۀ وی
چې ئې تل لۀ بله پور دے
څوک مئېن دې سنګسارېږی
پۀ کوڅه کښې دې بیا شور دے
یار بېګا لٙه څړیه سپړی
فکر اوس نه مې شب کور دے

اور دَ هجر شیرین یاره!
لګېدلے کور پۀ کور دے


www.pukhto.net

څو مئين دي فرزانه دے
ستا په عشق کښې ديوانه دے
ستا نظر چې مستانه دے
هر انداز مې رندانه دے
څوک دې ناست په استانه دے
څوک دې مست په مېخانه دے
هر ارمان مې صحراګُلے
دَ هر جبر نښانه دے
هر يو خيال مې ترمې ترمې
هر يو خال دانه دانه دے
ستا په سترګو کښې جانآنه!
وينم عکس مې جانانهٓ دے

شيرين يار وَ ته اشنا يې
حَيف! چې تا ته بېګانه دے


www.pukhto.net

اور ئې پای نه تر سر واخست
ګُلستان مې؛ نظر واخست
هر سحر مو دَ صبا نه
دَ ګُلونو خبر واخست
یوسف مخې اشنا راغې
سترګو بیَرته نظر واخست
ککۍ تورې سُور خُمار کښې
لاله داغ پهٔ تتر واخست
پښتنه اوښکه وه توی شوه
آب ترې دُر او ګوهر واخست
تا کهٔ زلفې بادَوَلې
چا به څهٔ له عنبر واخست

هېڅ پرواز دَ بلندۍ وو
وخته! تا مې وزر واخست


www.pukhto.net

غم پهٔ زړهٔ کهٔ دَ جانان شته
فکر هم یو دَ دوران شته

پهٔ دې للمو، غاړو، پیڅکو
لاله ګُلې دَ خپل شان شته

هر سپرلی ته تر لَمنې
کلکه غُټه دَ خزان شته

بلبلان ئې سر شندل کا
لا حُرمت دَ ګُلستان شته

بنجاری دَ سپرلی څهٔ کا
دَ بنکلا ئې ډېر سامان شته

ستا دَ سترګو سمندر کښې
وینم هسې یو طوفان شته


www.pukhto.net

ستا دَ شونډو پۀ مُسکا کښې
هر یو درد لره درمان شته

ښه ده زلفې دې خړې کړې
دَ خیال ځانله اوس مکان شته

درسته شپه دې لۀ ما یوړه
ښه ده ستا هم یو زمان شته

اسوېلو مې اوښکې توې کړې
دَ طوفان سره باران شته

ما هُم زړۀ نه مې "زړه لوی کړۀ"
دَ هر سُود سره تاوان شته


www.pukhto.net

دَ ملت پهٔ اُفق ستورے دَ سبا یم
مرګ دَ لټې اوږدې شپې لره پېدا یم

"روز و شب" دَ لر او بر مې "یکه ځار" کا
پهٔ قربان قربان دَ هغو همنوا یم

خپل تتیر دَ وخت ګوزار وَ ته مخ نهٔ کا
زهٔ دَ هغه مجنونانو نه جُدا یم

کهٔ پهٔ ګُتو کښې مې زر، متو کښې زور وی
لویْ حقدار دَ اوسنی وخت دَ لَیلا یم

پهٔ حُرمت چې دَ ګُلشن ئې ځان فدا کړهٔ
زهٔ دَ هغه بلبلانو پهٔ ثنا یم

قومیت مې لکه ساه دَ محبت دے
تل پهٔ ننګ دَ خپل اشنا ترلے ملا یم

# تضمین پهٔ شعر دَ رحمان بابا

| | |
|---|---|
| شعر | پهٔ ژړا مې دَ خپل یار دیدن حاصل کړهٔ |
| | دَ شبنم پهٔ څېر دَ ګُل سره یکتا یم |

درسته شپه لکه دَ پرخې پهٔ ژړا یم
بیا سحر څکه دَ ګُل پهٔ مخ ځلا یم

داسې مهٔ ګڼه؛ چې ځنګ کښې به دَ چا یم
ګڼې زهٔ لهٔ خپله ځانه ځنګ جدا یم

نهٔ څهٔ پوی دې پهٔ سبا او نهٔ بېګا یم
بیا هُم بنهٔ دې لهٔ وعدې یم چې ګویا یم

اورکی غُندې لهٔ خپل وجود رڼا یم
هُم پهٔ خپله لاروے هُم راهنما یم

معرکه دَ محبت کښې پهٔ ویسا یم
پهٔ ریښې ریښې څادر ترلے ملا یم


www.pukhto.net

دا زما دَ پاکۍ وینې تقدس دے
پهٔ هر حال کښې چې دې ستایم، وایم، ستا یم

دا زما دَ لېونۍ مینې جذبه ده
چې قضا لره مې بیائې؛ هُم رضا یم

دا زما دَ پښتنې فکر غېرت دے
سر دَ دار باندې تېپه یم پهٔ نڅا یم

تفکر مې ځنګ پهٔ ځنګ دے تر احساسه
لهٔ خپل ځانه ځخه درد اوهُمدوا یم

هغه تهٔ یې؛ کور و کر پهٔ لر او بر یې
دغه زهٔ یم؛ چې پهٔ ارض نهٔ پهٔ سما یم

دَ نظر دَ پېمانې معیار دې هومره!
پهٔ دا یو ساعت اعلا یم، هم ادنا یم

ستا دَ سترګو بحر څو پهٔ انتشار دے
زهٔ هُم عکس غُندې لهٔ ځانه مې سبوا یم

دَ ګُل شونډې تخنؤمه بوىٰ ترې نُغاړم
پۀ ګُلشن باندې ورګډ باد دَ سبا يم

دَ "رحمان" او دَ "خوشحال" سايې تکبير کړۀ
مقتديانو کښې يو زۀ مګر شِنوا يم

دَ مرام پۀ خوشې لاره مې دا يُون دے
چې هُم سورے مې همرا دے هُم تنها يم


www.pukhto.net

دَ مرام پهٔ خوشيې لاره يک تنها تلُو
داسيې تل هم بيې همرا آو بيې امسا تلُو
دا هُم ښه ده چيې مو سورے دَ ځان مل وو
مونږ قائل دَ پرمختګ کله پهٔ شا تلُو؟
دَ بلا کومی ته څۀ وی دَ چا فهم
چيې دَ فکر پهٔ جلب کښيې به بيا بيا تلُو
کوم جواز دَ ګيليې نۀ وو؛ وخت او بخت نه
مونږه خپله مګر خليې ته دَ قضا تلُو
مونږ دَ مينيې لېونو له ښائېدل دا
چيې مقتل ته ديې پهٔ ناز اَو پهٔ خندا تلُو
چيې لَيلا دَ وخت؛ اُلفت پهٔ زر او زور کړۀ
دَ مجنون غُنديې بيا کله پهٔ بَېديا تلُو

وحشتونه ګورېدل به شيرين ياره!
خو پهٔ سترګو دَ شعور څِنيې رښا تلُو


www.pukhto.net

خپل نظر لره رنا یم
خپل پرهر لره دوا یم

زۀ هم غښ یو دَ جرس خو
غوږ دَ مړو له پَیدا یم

څوک مې څۀ لۀ زړۀ چاؤدون زْده
لکه ګُل چې پۀ خندا یم

سر دَ دار باندې هُم یاره!
پۀ تپه یم پۀ نڅا یم

تۀ غُتچې هسې خورېږې
زۀ وږمه یو دَ صبا یم

تۀ دَ ګُل غُندې خندېږې
زۀ بلبل یو پۀ ثنا یم

ستا دَ مينې ښَه جذبه ده
پۀ قضا خپله رضا يم

ايله دومره قدر وايم
تۀ زما يې او زۀ ستا يم

خورې زُلفې دې خړې کا
زۀ تر خو به پۀ سودا يم

پۀ دا هومره بې قدرۍ کښې
لکه پرخه پۀ ژړا يم

ډېر کۀ ما ته پۀ دَغا يې
تل هُم تا ته پۀ دُعا يم

لۀ پخوا دې خوا پۀ خوا يم
لکه سورے دې همرا يم

دَ پښتو خاورې روزُلے
شيرين ياره! تول وفا يم


www.pukhto.net

خود وتلے لۀ شعور یم
چې درغلے پۀ دستور یم

دَ بانۀ لۀ څمبا زده کړه
سر تر پایه ولې چُور یم

پۀ یوه مُسکا رغیږم
هغه مرګی حال رنځور یم

ځار دَ تا دَ نوم دَ تور نه
پۀ جهان کښې مشهور یم

چې پرې نوم دَ پښتنې دے
پۀ دا اوښکه هُم مغرور یم

یار کلام، کاتۀ پېرزو کړی
ډوب سرود آو پۀ سرور یم


www.pukhto.net

ځو دا اوښکه مې سره ده
په بارخو خو دې خوله ده
اوس دَ زلفو په هر تار. کښې
سترې فکر له جوته ده
خوب او خیال کښې سکون چرته
چې ئې زړهٔ کښې هنګامه ده
سر دې نهٔ وی خو دستار وی
زمونږ دغه المیه ده
دَ جرس په غږ شه پورته
ګنې تلونې قافله ده
ستا دَ نوم په تور مې وژنی
قضیه خو بهانه ده
څه! مُنصف دَ ښار ته وایه!
بیا دَ وخت هُم فیصله ده

شیرین یار ترې څهٔ جار وُوځی
دَ یار مینه یو نشه ده


www.pukhto.net

لکه دَ پرخې وربېدلے نۀ شي
دَ ګُل رخسار ته رسېدلے نۀ شي

یو شل احساس ئې پارېدلے نۀ شي
اوده جذبه ئې ړقېدلے نۀ شي

زۀ یو وږمه یم دَ صبا، الوځم
تۀ ئې نګهت؛ خو ګډېدلے نۀ شي

دا دَ هجران لۀ تاوه څنګه ژاړې؟
پۀ خپلو اوښکو لامبېدلے نۀ شي

نن خو دې ډکې سترګې سرې ولېدې
حېف دے! چې اوس هُم ګرمېدلے نۀ شي

پام پسرلیه! چې تکلیف وُنۀ کړې
پۀ سمه، غر چې غوړېدلے نۀ شي

نۀ پۀ ما اَو نۀ پۀ تا يم
دَ ربنتياؤ همنوا يم

ځان، جهان وَ ته پۀ شا يم
ستا دَ مخ پۀ تماشا يم

مخ اجل ته لۀ پخوا يم
چې مدام ترړلے ملا يم

پۀ هغه به دې منل وى
چې دَ ځۀ سره اشنا يم

دَ دربار لۀ سورى لرې
دَ معروض شخه ګويا يم

هره اوبنکه مې ډيوه شى
ځکه شپه کښې پۀ ژړا يم


www.pukhto.net

دَ صحرا دَ هر يو ګُل سورے دَ سر شي
دربغه! سور کۀ دومره لوئ مې دَ خادر شي
راپَېدا دې هسې بيا شام او سحر شي
همنوا چې مې کابل او پَېښور شي
بلبلان به دَ ګُلشن مې سيالی ؤکا
لۀ دې سوزه دَ شبؤن کۀ مې خبر شي
دَ جهان سيالی پۀ ځائ ده دَ سيالانو
خدائ دې نۀ کا څوک لۀ غمه کور و کر شي
شهابی ستر ګو ته وړاندې ګړه لاسونه
نه چې جوړ دَ زړۀ لۀ کوره مې کنډر شي
کوم جواز دَ کومې خوا نه ئې راؤړے
يو ساعت کښې بانۀ برند بل کښې اوتر شي
دَ خيا نه دَ اسمان. ستوری مخ پټ کا
چې سحر ئې ستا دَ مخ پۀ خا! نظر شي

شيرين يار به ئې تل زلفو ته پۀ تار وی
څۀ پۀ دا کۀ دَ بلا تر کومی وَر شي

دَ اغيار لره اغيار يه
دَ يارانو سره يار يه
کله عقل ته په لار يه
کله زړۀ سره همکار يه
ډيوه بله کا دَ اوښکو
په شپه زلفو ته بېدار يه
کۀ ئې ګُل دَ ښو نۀ شې
خبر دے خال ئې دَ رخسار يه
نور کۀ لاس دې نۀ بر کيږی
نو بس ښۀ لره اظهار يه
دَ رڼا په طلب ګرځه
دَ تيارو څخه کنار يه
په تکل دَ خپل مرام دې
لکه سيند يو ناقرار يه

دَ سينګار فکر دې وړے
په ملا تړ دَ شيرين يار يه


www.pukhto.net

○

دَ غل نوم دلته سرکار دے
چې مُنصف ئې طرف دار دے
مرګ دَ ګُل ورته څۀ کار دے
چې مالیار ئې ضلاکار دے
وینو زوو باندې پایی
محافظ مګر خون خوار دے
خپله مینه ما ته اور ده
خپل ښائست تا ته انکار دے
ضمیر هُم دلَې خرڅېږی
ستا دَ ښار ګرم بازار دے
پۀ خپل سوری اوس وېرېږم
هر سړے دَ وخت پۀ ښار دے
ستا لۀ کلی کډه وُړے
ستا یو یاد مې "یارِ غار" دے

ستا پۀ ننګ باندې به ؤمری
ستا یو داسې شیرین یار دے

خوند دَ مازيګر او سحر چرته دے
ستا دَ مخ او سترګو اثر چرته دے
لاړې دَ بانړۀ، څوکې دې پُڅې شوې
داسې مې اوس سود دَ تبر چرته دے
ستا دَ زلفو وَل نه چې ځان اوباسو
مونږ څخه دا چل او هنر چرته دے
غُځ مې دَ احساس دَ زړګی سر خو دے
ستا دَ خُوږ دَ سترګو نظر چرته دے
رابه شی قاصد دغه به هُم وُشی
مونږ له پۀ زړۀ پورې "خبر" چرته دے
سپينو ئې لۀ توره ځلا وُمونده
خال زما لۀ خياله بهر چرته دے
مخ چې پۀ تورتم کښې دَ شپې وُوينی
دا اهلِ نظر دَ دهر چرته دے

ډير تراخۀ دَ ژوند ئې زائل کړی دی
دے لۀ شيرين ياره خبر چرته دے

۲۰۰۴-۸-۲


www.pukhto.net

دې انصاف ستا دَ "قانون ته"!
چې ساتون وایې شبخون ته
ورځ دې ضم کړله په شپه کښې
تا جدت ورکړۀ بدلون ته
دَ درد څړیکه ده خورېږي
دَ زړګی نه مې لړمون ته
خپلې سرې سترګې دې کسه
یا مې ګوره زړۀ ګُلګون ته
غم دَ تا کۀ مې لږ پرېږدي
زړۀ مې ډېر کېږي ژوندون ته
دَ سبا احوال به راوړي
"نن" دې ؤلېږه "پرون" ته
انتها دَ تغافل دې
لاره جوړه کا پاڅون ته

ما نه یاد به دې یونۀ سي
زور به ؤښایم ښېلتون ته

۱۰_۸_۲۰۰۴

چې کاتهٔ دې هومره نور شي
زر ده سر به مې دا پور شي
تړمې اوښکې نو هُم ښې دي
دَ زړهٔ زخم به تکور شي
څو چې خواله مې را نهٔ شي
څهٔ به مړ دَ بېلتون اور شي
پهٔ لوګی لوګی ماحول کښې
ښکلې سپين مخونه تور شي
دَ لُوګو ډکې کُوډلې
سپين محل ته دې پېغور شي
دَ دُنيا پهٔ ميو مَسته!
وايه! جام کهٔ دې نسکور شي
دا دَ زړهٔ قيصه اوږده ده
خو پهٔ سا آو لږ پهٔ کور شي

خدای دې نهٔ کا شيرين ياره!
شوق ته خلاص مې دَ زړهٔ زور شي


www.pukhto.net

ستا دَ وعدې غُندې اوېره خبره
خدایْ دې زما نۀ کا کچه خبره
پۀ زړۀ مودو نه وه پرته خبره
مګر چې خلې ته نۀ راتله خبره
زړۀ به دې غټ وی؛ خو دَ تینګې نۀ وو
ګنې دَ "خلې" وه یو ذره خبره
دَ نوی وخت دَ تقاضې پۀ خاطر
باید چې یاده شی زړه خبره
زړۀ به مې ډک وو؛ چې دَ سترګو نه مې
لکه دَ اوښکې څڅېده خبره
باد دَ نسیم ته زلفې خپله نیسې
تور ئې پۀ ما چې؛ شوه شهره خبره
پړې ته مې ونۀ وَيېل وړه خبره
خفه شوې دومره پۀ وړه خبره

بیا شیرین یار لۀ خدایه څۀ غواړی نور
چې کوته یار هُم کړی کَره خبره


www.pukhto.net

هغه ډکه دَ وسواس شپه مې سبا کړه
دغه چُپه خلۀ وعده دې اوس ګویا کړه

ما دَ زړۀ زخمونه ؤسپړل سحر ته
تۀ اوس شونډې دَ صبا پۀ وږمه وا کړه

ستا دَ تورو زلفو تور مې پۀ سر واخست
ځان پسې مې دَ دُنیا هره بلا کړه

دَ زړۀ لوښے چې شي مات کله رغیږي
څه! بدل مې دَ ویسا چرته پَیدا کړه

دَ هر در اَو دَ دیوار وَ مونږ ته سترګې
پټ پۀ خوب دَ پېشمنی کښې دې زړۀ راکړه

شیرین یار دې هُم اسیر دَ ګُورو زلفو
مخ روښې ورته منسوب دَ یو بېګا کړه


www.pukhto.net

بهانه کۀ دې پخه شي
نو وعده به دې کچه شي
اور دې پورې پۀ شمله شي
چې ګرېوان دې پَرې نُژه شي
تخیَل به لۀ ما زُده شي
کۀ څو ورځې راسره شي
دَ جفا اِنتها څۀ کا
حوصله چې پُښتنه شي
اوبره سترګو ته دې وایه!
داسې کله یارانه شي؟
یاد دې غلے غلے راشي
شپه چې دمه شي پخه شي
جنګ کښې سترګې مخامخ کا
چې خپل عکس خو مې پَره شي

اسوېلو وَ ته مې خانده!
دَ چا خوا خو به سړه شي


www.pukhto.net

ما دې کاکل هسې تار تار ؤليدهٔ
تا مې پهٔ خاورو کښې دستار ؤليدهٔ
نهٔ دې ما اوښکه کښې تېنګار ؤليدهٔ
نهٔ مې تا سترګو کښې قرار ؤليدهٔ
هېڅ ده يو اوښکې ته مايه دَ حُسن
چا؟ دَ دې بحر انتشار ؤليدهٔ
اخلي مې غېږ دَ پلوشو کښې نظر
ما پهٔ شفقت هُم جفاکار ؤليدهٔ
اوس به تپه دَ خپلواکۍ مې آورې
ما دې رسۍ اَو سر دَ دار ؤليدهٔ
ډېره چرچه ده دَ ساقي دَ مېو
دَ وخت واعظ مو پسې خوار ؤليدهٔ

پهٔ پښتنه لَيلا ئې زېرے ؤکړئ
چا کهٔ يو هغه شيرين يار ؤليدهٔ


www.pukhto.net

چې لۀ وخته ناخبر يې
دومره ولې زورَور يې

نۀ پۀ سمه، نۀ پۀ غر يې
دغه هسې کوړ او کړ يې

کۀ پۀ خوب ئې وصل مومې
ګنړه بيا هُم بختور يې

څۀ سبا دے، څۀ بېګا دے
لۀ احواله بۀ خبر يې

خلۀ پۀ خيال کښې هُم کۀ در کا
پۀ بدل دَ زړۀ کښې سر يې

بيا څۀ غم دے شيرين ياره!
کۀ خپل عصر ته "هم سر" يې


www.pukhto.net

ستا دَ کلی ښۀ احوال دے
چې زوال پکښې کمال دے
هر شبخُون پکښې ساتُون شی
چې بدلون پۀ څو اشکال دے
مالی یار دَ دوه ډالرو
باغ دَ نوم پورې سنبال دے
هر یو ګُل ته پَیداوخت کښې
دَ خپل قتل استقبال دے
مُلا مست پۀ منیو ګرځی
هیر ئې واړه قیل و قال دے
ماتؤنکے دَ هر لوښی
پۀ دا ځان خپله کُلال دے
غم هُم ډېر دَ هغه ژوی
چې دَ مړی پۀ مثال دے

ستا وعده لۀ مرګه تېره
شیرین یار مګر اتال دے

ستا هغه نظر به وی
نور نه ډک سحر به وی

بیا دې مخ او سترګو کښې
رنګ به وی اثر به وی

زلفې چې بادبړی دې
بوی دَ ګل اوتر به وی

ستا لېونے زړهٔ پهٔ تا
هسې زوروړ به وی

زړهٔ لکه ماشوم زما
لا څهٔ ناخبر به وی

شپې به دَ شوقدر وی
ورځې دَ اختر به وی


www.pukhto.net

ما پۀ خوب کښې ستا دَ وصل امکان ؤليد
ګنه چا پۀ دا زمان کښې مکان ؤليد
ښنګ عدم مې خپل وجود ته حېران ؤليد
چې دا ستا دَ سترګو تور کښې مې ځان ؤليد
دَ سيلانو دَ سيالۍ مې ارمان ؤليد
لکه ګُل مې پۀ صحرا کښې خندان ؤليد
دَ خپل مخ لۀ ابادیه دې زړۀ لوی شی
بارې تا کۀ مې دَ اوښکو باران ؤليد
دَ مګس او دَ ګرګس خوارۍ شوې پېښې
ما بورا او عندليب پۀ فغان ؤليد
دمِ قدم لره مې هُم خپله اختيار کا
دَ زړۀ کور کښې مې يو هغه مهمان ؤليد
اوس دَ زړۀ دَ آب و تاب قدر پۀ چا دے
چې ستا نُور ئې دَ حرم پۀ دالان ؤليد

شيرين يار دې چې دَ پټ پۀ ډېرۍ ناست دے
ما دَ دهَر پۀ يارانو کښې خان ؤليد

"روز و شب" به دې بيان کړم
"مخ او زُلف" به دې عيان کړم
ځان دَ تا کۀ تا دَ ځان کړم
ډيرې مينې دې حَيران کړم
ورک پۀ ذات کښې دې زۀ دومره
اوس پۀ تا دَ ځان گُمان کړم
"زۀ" چې ورک شي پاتې "تۀ" شي
دغه سوال به دې آسان کړم
آب دَ اوښکې زيات لۀ حُسنه
نور به څۀ قدر، سامان کړم
دا بازار دَ دُنياگۍ دے
زۀ پۀ ځان ئې هُم ارزان کړم

دَ نيتو پۀ تسلسل کښې
ډير دې ځان ته بې زبان کړم


www.pukhto.net

زۀ به څۀ وینمه چرې دَ چا سترګې
دا چې کسو کښې مې عکس دی دَ تا سترګې
یو مې رونې پۀ وحشت دَ بېګا سترګې
بل مې پټې پۀ بې نُوره سبا سترګې
تَیرې کله؟ ترې پۀ نوم دَ رڼا آخلم
راغے وخت؛ ځکه اوباسی لۀ ما سترګې
دَ یارانو دَ یارۍ مې څۀ روداد دے
نا اشنا کړې یَوې پېښې؛ اشنا سترګې
غم دَ هجر مې دَ زړۀ پۀ خُونه پربوَت
زما اوچې شوې پۀ ډېره ژړا سترګې
چې دَ زلفو پۀ سایه دَ خوب هوَس وی
ځوک ئې څۀ وینی په ځنګ دَ بلا سترګې
پۀ سینه کښې مې ښکالۀ دَ زړګی نشته
ځنګ حیا کښې اَموخته شوې پۀ غلا سترګې

چاپېریال کۀ دَ غَرض پۀ دُوړو خړ دے
شیرین یاره! خو دَ زړۀ مې رڼا سترګې


www.pukhto.net

لاړ کښې دَ مقتل کۀ اُودرېدلے يم
څۀ به تر مرامه رسېدلے يم

ستا پۀ ګُل رخسار چې ځلېدلے يم
تل لکه دَ پرخې ژړېدلے يم

ستا چې دَ کاکل خړې سمسوره ده
دا لکه سپرلے زۀ غوړېدلے يم

ستا دَ ژوند فضا چې معطره ده
دا لکه نګهت زۀ رقصېدلے يم

شپې ته دَ سبا دَ ستورى ځل وينم
کله دَ وحشت نه بوربنېدلے يم

داسې کوم جرس ټيټر وهلے شى
زۀ لکه پاڅون ته غوږېدلے يم


www.pukhto.net

دَ خزان دَ آمد کُوکې پهٔ بهار کړې
دَ چمن دَ بُلبلانو زړهٔ آزار کړې
دَ کمال دَ انتها پهٔ سر زوال دے
څو به کرم دې دَ جبر دا بازار کړې
ډېر یاران دَ تا مړیان دی ښهٔ خبر یم
نشته دا چې کله ما به ورکښې شمار کړې
هر مزدور زما دَ ښار بلا مجبور دے
اوږے، تږے اَس به خلاص څهٔ پهٔ کارزار کړې
څه! تپه دَ خپلواکۍ مې لا خوږه شوه
اوس به څهٔ دې دا قفس اَو سر دَ دار کړې
دَ سبا دَ ستورې ځَل به دې زړهٔ بل کا
اے! چې ناز پهٔ تسلسل دَ شبِ تار کړې

لیونے سپېلنے کرځه اوس کوڅو کښې
کهٔ پَیدا پکښې یو هاغه شیرین یار کړې
۲۷-۵-۲۰۰۵
دَ مرګ کوټه، کوټ لکهپت جېل-


www.pukhto.net

عام و خاص وته معلوم شوم
چې بېلتون کښې دې معدوم شوم

ته مې څۀ لۀ لاسه ورکړې
ترسایې خپلې محروم شوم

مینه حُسن ته منسوب ده
چې دَ تا سره موسوم شوم

کتهوری لۀ زانیو غوارم
په لوی والی کښې ماشوم شوم

دَ عصمت حرمت دې پالم
لۀ مستئ ډېرې معصوم شوم

پۀ وعده به دې غُلېږم
ستا دَ خُلې هسې کۀ اوم شوم


www.pukhto.net

چې فنا مې لۀ نظر شوې
داسې ورک پۀ کوم "نظر" شوې
کۀ پۀ "زۀ" دې زورور شوې
بیا منم چې معتبر شوې
څنګه څَنګ کښې مې راتول وې
خو چې لاړې کور و کر شوې
پۀ ګوګل کښې مې زړۀ رېږدی
یاره څۀ دَ ژمی نمر شوې
زۀ به اوښکې نه زړۀ لوی کړم
تۀ کۀ خال نه لاس پۀ سر شوې
زۀ هر پېر به دَ نګهت یم
تۀ کۀ نُور نه ډک سحر شوې
زۀ به هغسې دلدار شم
تۀ که هغه رنګ دلبر شوې

لۀ همکارو څخه لاړې
دَ خام خیالو همسفر شوې


www.pukhto.net

ځومره چې ځېرانه ده
هومره سرګردانه ده
راځو شه! محفل وَته
څۀ قیصه روانه ده
بیا ساقي بې پامه شوې
دا خبره ګرانه ده
وژني مې خو سترګو کښې
ډېره ځان اسانه ده
اوس شوه کوربنه دَ زړۀ
ما چې وې: مېلمانه ده
دا پښتنه اوښکه ده
ما ته بلا "ګرانه" ده
لا ئې ستم زور وُکړۀ
ما به وې: ستومانه ده

څۀ زده؟ شیرین یاره! چې
روغه ئې، کۀ ورانه ده


www.pukhto.net

پت پالم، وفا کؤم
سود دَ زړۀ پۀ تا کؤم
دا خو دې پۀ ننګ اولاړ
مینه به دې بیا کؤم
راغلم دې کوڅې وَته
زۀ لټون زما کؤم
زړۀ مې چې زما نۀ شو
اوس ویسا پۀ چا کؤم
نور لۀ سحر څۀ وائم
لا خو به خندا کؤم
ستا پۀ زلفو دم یَمه
ډار څۀ دَ بلا کؤم
زۀ دې ستا دوا شمه
تل دغه دُعا کؤم

څار دَ زلفو تور نه دې
اوس دَ څۀ پروا کؤم


www.pukhto.net

څو لکه پخوا نهٔ شي
لا به مې همخوا نهٔ شي
څو چې مې همرا نهٔ شي
هومره به اشنا نهٔ شي
څهٔ ګیله دَ بله ده
خپله خپل خَیر خوا نهٔ شي
دا هغه مابنام دے خو
تهٔ به هسې را نهٔ شي
ګوره! زما سترګو ته
بل خوا به پَیدا نهٔ شي
اوښکې پښتنې کُسه!
اوس به هُم پخلا نهٔ شي؟
زړهٔ دې پرې پېرلے دے
خلې نه دې پشا نهٔ شي

دا دَ شیرین یار کلے
دلته کښې افشا نهٔ شي


www.pukhto.net

هره کریکه به اذان کړم
ګوره شپه به پهٔ لړزان کړم
شوق دَ عشق به مې دَ شان کړم
هر خواهش به پرې قربان کړم
ترمه اوښکه چې بهیر شي
تغافل به دې حېران کړم
ځم ماضی وَته مې ګرځم
ښُپه نیؤلے چې دوران کړم
تهٔ خوارهٔ ایله لبان کړې
زهٔ ریښې ریښې ګرېوان کړم
همنوا شه پهٔ محفل کښې
چې پهٔ چغه "یا قربان" کړم
دَ پچوا لکه خو راشه
چې دَ زړهٔ پهٔ ملک دې "خان" کړم

دَ کاکل ملک ئې تسخیر دے
خو کهٔ ځان هغه افغان کړم

O

کهٔ دې زړهٔ دَ التفات شی
بیا مې خیال دَملاقات شی
ګرم مې صبر مګر نهٔ دے
خو دا جبر دې لږ زیات شی
دَ رُخسار سُرخی کهٔ دا وی
دَ یاقوت بازار به مات شی
پهٔ شین خال به دې وانخلم
زمرد کهٔ دَ سَوات شی
دا جذبه دَ لېونتوب وی
لکه غر غرور چې مات شی
دا مُهم ابراهیمی دے
مات به لات او هر منات شی
زهٔ لهٔ تا چې مینه غواړم
لکه تږے چې فِرات شی

لهٔ دیاره پسې وړُک شه
شیرین یار چې درته یات شی

ستا اوربل چې کړۀ زما نه دومره خوَر زړۀ
ما پَیدا دَ زړۀ پۀ زور کړۀ هومره نور زړۀ
دَ نظر پۀ پلوَشو مې کړه تکور زړۀ
ستا دوا ته مې مائِل کړۀ ډېر پۀ زور زړۀ
نور دې لاس دَ ببلتون نېوه؛ زغم تمام دے
سوزَوی به راله څو داسې پۀ اور زړۀ
ستا دَ زلفو سیاهی چې به لا څۀ وی
چې دې سپینو اننګو کړۀ راله تور زړۀ
دَ جفا پرده پۀ جبر باندې څو کړې
دا چې ؤکنډې مې خلۀ نو کاندی شور زړۀ
دَ بلا لۀ سِوری کله؟ مې وسواس دے
مګر نۀ وی کله کله مې پۀ کور زړۀ
دَ حالاتو پۀ تورتم کښې نبغ پۀ لار ځی
ستړے ستړے کۀ دے؛ نۀ دے لاشب کور زړۀ

زړۀ به څۀ پۀ کوم پړاوْ کښې هغه در کا
چا چې کړے ژوند مدام لۀ بل پۀ پور زړۀ


www.pukhto.net

خلې نه زما ئې څو اوښکلې نۀ ده
داغلې ژبه هومره غلې نۀ ده
ما پۀ اسره جذبه وژلې نۀ ده
ستا پۀ څادر مې ملا تړلې نۀ ده

پۀ سر دَ دار دَ رسۍ وَل مې ګواه
ما دې پۀ سر سودا منلې نۀ ده
ځکه مې کښې په نشتر اوباسی
ما پلوشه دَ نُور غندلې نۀ ده

ورکړه اوس اوښکې ته مې غېږ دَ بانو
پۀ عمر تول چرته درغلې نۀ ده
لا به قلم څوکه تېرۀ ګرځؤم
لاس ته راغلې څو "اوښکلې" نۀ ده

ستا شيرين يار به پۀ تا درونډ وے مګر
دا زمانه دَ تول او تُلې نۀ ده


www.pukhto.net

هلهٔ ما ته به همکار شې
چې خاوند دَ خپل اختيار شې
دَ حالاتو ګرفت هېڅ دے
خو کهٔ خلاص لهٔ خپل حصار شې
دَ ادراک پهٔ نيلي سور شه
چې زمان ته پهٔ رفتار شې
خپل مرام به دې ښېپې ښکل کا
کهٔ روان زما پهٔ لار شې
آواره فکر مې خپل کړه
چې پهٔ بحر و بر آوار شې
پسرلے دَ خيال مې پور کړه
چې آباد لکه ګلزار شې

ما دَ درد کريکه مې بانګ کړه
بايد! اوس خو چې بېدار شې

څوک چې لولپه نهٔ شي
خوا خو دې سړه نهٔ شي
څومره نظر سپک دې کړهٔ
نور لهٔ دې ښه نهٔ شي
څو نهٔ شي محروم، مظلوم
عدل به ئې زده نهٔ شي
کَمه دَ حرص چې ده
چرې به پوره نهٔ شي
لا مې نظر سترے کړه
ستا به هُم دمه نهٔ شي
جوړ دے دَ ښکلا وقار
سترګې دې اوپره نهٔ شي
سم دَ .هرکلی سره
ګوره! "مخه ښه" نهٔ شي

خار! لهٔ پښتنې ستر
خوب کښې هُم ښکاره نهٔ شي


www.pukhto.net

تهٔ زما فکر او خیال زده
زهٔ دې هُم زلفې او خال زده
زهٔ منلے دَ اقدار یم
تهٔ دَ سترګو مې هر سوال زده
سیاه خال نه دې معلوم کا
دَ هر سوی زړګی حال زده
ما چې سُر دَ مینې تار کړهٔ
کاش! کهٔ تا دَ وصل تال زده
دا چې! لوښے دَ زړهٔ مات شی
رغاوے ئې کوم کلال زده
ؤلې رنګ دې هسې تښتی
دلې خلق تول احوال زده

۰ دَ ارمان څلے به څهٔ کړم
رسم، څوک؟ دَ شال، مشال زده


www.pukhto.net

ما نه مې نظر دے ورک
تا نه دې اثر دے ورک
څوک لۀ خپل کنډر دے ورک
چا نه خپل دوتر دے ورک
دا چنې، کوڅې خوشې
اوس چې لوئ تبر دے ورک
څرته لوېته، پته
څرته کښې څادر دے ورک
دلته کۀ دستار ریښې
هلته مګر سر دے ورک
مړه ده دَ دلدار وضع
ناز هُم دَ دلبر دے ورک

زلفې پۀ کابل فنا
مخ پۀ پېښور دے ورک

دریغه! یو پۀ زړۀ مابنام
ما ته خوړلۀ پۀ خوړلۀ مابنام
دا تیارۀ تیارۀ مابنام
بیا سپېرۀ سپېرۀ مابنام
نۀ هسې ډېوې بلې
نۀ هغه راتلۀ مابنام
بیرته لوېتېه نۀ کا
داسې بیا دَ څۀ مابنام
تښتی انتظار نه مې
دا دې هم لا بنۀ مابنام
ستوری پۀ اسمان ځلی
درومی چُپه خوړلۀ مابنام
زړۀ ته لَلې لو وائم
هاوُ! کۀ شی اودۀ مابنام

ستا دَ زلفو تورږوَ ته
شی اوبۀ اوبۀ مابنام


www.pukhto.net

دَ درد و غم او اذیت قیصه ده
زما قیصه دَ محبت قیصه ده
لږ مې دَ اوبښکو شور ته غوږ ؤنیوه
نظم کښې څنګ دَ بغاوت قیصه ده
دَ شک اَو یاس لهٔ هره تږوکه خالی
زما دَ عزم او جرأت قیصه ده
ستا دَ زلفانو، بانهٔ، خال پهٔ نوم مې
دَ صبر، زغم، استقامت قیصه ده
لاره کوڅه او پهٔ حجره ئې ګورم
وُرکه دَ ننګ، پت او حُرمت قیصه ده
دَ زلفو تار پهٔ آئینه کښې کښې
څومره اُوږده اوس دَ حَیرت قیصه ده
ستا پهٔ هر تال کښې انتشار انتشار
زما هر تار کښې دَ وحدت قیصه ده

دَ شیرین یار دَ اسوېلو پهٔ ژبه
ؤګوره څومره دَ حدت قیصه ده

# نظم

خپله خاوره خپل قانون وے
پهٔ خپل واک کښې موزونون وے

بندګی شوه د مړیانو
مرګ د نن نه پهٔ پرون وے


www.pukhto.net

# امن او ښکلا

دَ خزان قاصد په شا شي
دَ سپرلي قافله راشي

غاټټولونه، لاله ګُلي
په دا پُولو، پټو بيا شي

اُومه خلهٔ غُټيي موسېږي
نګهتونه په ګډا شي

بوراګان هسي ښېږي
بلبلان سر په ثنا شي

دَ وطن دا ګُلستان مو
امن امن شي ښکلا شي


www.pukhto.net

# ازادي او وطن

دَ وطن نه چرته لرې
دَ ظالم صياد ولقه کښې
يو مرغۍ دَ سيالو سياله
وې راګېره په پنجره کښې

په فضا کښې چې سېل ويني
نو الوت دَ وطن غواړي
په خپل بڼ پسې پرېشانه
خپلې جالې پسې ژاړي

ازادي که لوی نعمت دے
خپل وطن هُم يو جنت دے


www.pukhto.net

# اے دریغه!

چې پټکے دَ امامت وی
خو شمله دَ شجاعت وی

دَ مطرب لۀ دې ربابه
یو نغمه دَ بغاوت وی

دَ شپونکی لۀ دې شپیلیه!
بیا ټپه دَ حریت وی

وفادار کۀ جفاکار وی
خو یو یار پۀ هر صورت وی

خیال مې باد ته دَ وخت وایی
پستنه یو تبر ساعت وی



www.pukhto.net

# دا دُعا دَ حجرې (دېرې) په جوړېدو وُلیکلے شوه

## خدایه!

دا اوتاک مې گُلستان هسې ودان کړې
مگر دا چې ئې په عمر جاودان کړې

وسیله ئې دَ خُوږ زړونو دَ درمان کړې
مرتبه ئې دَ جنت دَ سائبان کړې

سرچشمه ئې دَ نړۍ دَ امنیت کړې
عمارت دَ مِلتونو ورخېران کړې

دمه ځایْ چې دَ بادشاه هُم دَ گدا وی
شناخت ئې خاص و عام باندې عیان کړې


www.pukhto.net

هر مېلمه اَو مسافر ته زړهٔ فراخه
برکت ئې دومره زيات دَ دسترخوان کړې

دَ جرګو او مرکو وَ احاطو له
يو مرکز ئې دَ همه پښتونستان کړې

څو تِيلى مې راټول کړي پهٔ خوارو دی
دغه جاله پهٔ امان لهٔ هر طوفان کړې


www.pukhto.net

# ځواني

## دَ ځوانۍ په حقله دَ دري پوهه شاعرانو نظر

### غالب

ښۀ ساعت او روغ صورت وي
نو ځواني هُم بادشاهي ده

### خوشحال خټک

دَ بادشاه لۀ پيرۍ ښَه ده
کۀ ځواني دَ مُصلي ده

### رحمان مومند

چي ځوانۍ کښي تقوادار وي
مرتبه ئي دَ ولي ده



www.pukhto.net

# دَ وخت لیلا

ګُتو کښېږي زَر متهو کښېږي زور غواړي بنۀ
پۀ زړۀ کښېږي شور پۀ خلۀ کښېږي اور غواړي بنۀ
ښکلې محل پۀ رنګ له کور غواړي بنۀ
هر سهولت یو پۀ څلور غواړي بنۀ

دا چې قدم دَ خپل شباب اَخلي
ښه جائزه دَ ژوند دَ باب اَخلي
پۀ یو ساعت دَ ژوند حساب اَخلي
هر یو خراج پۀ آب و تاب اَخلي

دَ وخت لَیلا دَ مجنونانو نۀ ده
دَ بَبَر سرو نشیانو نۀ ده



www.pukhto.net

# ګران مشر اجمل خټک ته

دا زوال دې لاندې سر شه
لا کمال دې باندې بر شه

دَ مستۍ همه سپرلے هُم
بیا دې خور پهٔ لر او بر شه

دَ رنګ رنګ نګهت پیرونه
لهٔ تور غره تر سپین غر شه

مابڼ چغه دَ وحدت کا
ایلم بیرته اوچت سر شه

بولان بیا له مٰلا تړلے
خَیبر هُم بنهٔ رابر شه


www.pukhto.net

پۀ لنډی او اباسین کښې
غُرځنګونه زوروَر شه

شي تازه دَ ګودر غاړه
راژوندے دي مازیګر شه

پاخې پوک وَهي شپېلۍ ئې
شپونکے بیا پۀ ټپه سر شه

مطربان دې چنګ تر ځنګ کا
هر مضراب ئې پۀ سُر بر شه

هر ساقي باده پۀ لاس کښې
ستا دَ ترږو. پۀ خوا ورشه

ډیوه بله پۀ حجره کښې
وحشت چاودے پۀ ځیګر. شه



www.pukhto.net

بیا درنو درنو پټکو کښېږي
شملې لَګې برابر شه

خدایٔ مې چغه درته بانګ کا
راپېدا دې ورک سحر شه

پۀ انګڼ کښې دې اتڼې
لۀ کوڅې دې ویر بهر شه

هره شپه درته شوقدر
هره ورځ درته اختر شه


www.pukhto.net

# پوره په هر کالی

دَ ښائِست يوه هستي ده
يا خو حُوره يا پري ده

کۀ لۀ خط او خال مُشکي ده
نو لۀ زلفو عنبري ده

ګُور کاکل ئې سياهي ده
سپين جبين ئې روښنائي ده

ځلانده ماهِ تمام ده
خو پۀ بام نۀ ده مخفي ده

دَ حُرمت، حيا پرده کښې
يوه نغښتې باريکي ده


www.pukhto.net

موئ کمره، لاله لبه
پۀ چشمانو نرګسی ده

لکه ګُل وی خوشبوداره
هُم بنائِست دے هُم خوبی ده

پۀ قامت کښې لکه سروې
پۀ غړې کښې صراحی ده

سر تر پائ پۀ سُرور ډوبه
پۀ رګ رګ کښې ئې مستی ده

پۀ رګ رګ کښې ئې مستی ده
خو ښښوه ئې زاهدی ده

خوئ کښې تلې فرښتو ته
لۀ جنته ئې بوتی ده

یا بُلبُله یا مېنا ده
دَ ګُفتار ئې شیرینی ده


www.pukhto.net

پهٔ بیان کښې وزن داره
دَ مفهوم ئې رواني ده

پهٔ ادراک اَو فهم دواړه
لا سپوا تر هر سړی ده

هُم پهٔ راز اَو پهٔ رموز کښې
ډونګۍ زیاته لهٔ کوهی ده

علم داره، عمل ناکه
بې حسابه نایابي ده

شیرین یار ئې خهٔ صفت کا
دا پُوره پهٔ هر کالَی ده


www.pukhto.net

# ما ته یاد شی اے وطنه

ما ته یاد شی اے وطنه! همه تبر زاره وختونه
زما زړه باندې پراته دی هغه ډېر خواږه یادونه

هغه زه چې یو ماشوم وُم
زه به پروت وم په ځانګو کښې

په ځولۍ کښې، کله ترخ کښې
ډېر په ناز او په نخرو کښې

ما ته مور به الله هو وې
دَ اواز خوږو چپو کښې

خور او ورور لَلې لَلو وې
ترنم او په نغمو کښې


www.pukhto.net

لهٔ دې پس شوم پهٔ خپوړو
او بیا ساه راغے پاپو کښې

ما وهلې به بیا منډې
ستا پهٔ پُولو، پهٔ پَټو کښې

پهٔ تکل دَ تاروګو به
ګرځېدمه پهٔ واښو کښې

یا مشغول به وُم پهٔ لوبو
چرته ګټو پهٔ ټیکرو کښې

•

چې رابره به سپوږمۍ شوه
ما غُښتل به ترې مَمونه
پټ پټونی نه دَ ستورو
اخستل به سې خوندونه
ما ته یاد شی اے وطنه!
همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی
هغه ډېر خوارهٔ یادونه

ستا پهٔ کلو، پهٔ باندو کښې
هلکان چې به ټولګی وُو
پهٔ رنګ رنګ له هغه لوبې
ښهٔ پهٔ درز به ماښامی وُو
یا به لوبه وه دَ سیو
ښهٔ تاو شوی به لنډی وُو
یا به لوبه مو دَ پانې
یا انګۍ کښې به مَلی وُو
هغه بل خوا جینکو به
څو جوړ کړی کورکی وُو
یا جوړ کړی ئې وادُونه
دَ ګوډۍ او ګوډاګی وُو
هُم ئې لوبې دَ موسَیَو
پهٔ چیندرو کښې الګوډی وُو
یا داوُونه پهٔ میرګاټو
"یا وَنی" او "دووَنی" وُو

چې به جوړ شُو پهٔ حجره کښې | دَ خلمو دوه طرفونه
یا دَ مخی ګُوزارونه | یا ټیکونه، اکوړونه
ما ته یاد شی اے وطنه! | همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی | هغه ډېر خوارهٔ یادونه

هغه ستا پهٔ للمو دشتو
چې به راغلهٔ بهارونه
توکېدلی به غانټول وُو
آو لاله هُم سرهٔ مخونه
کله شین، کله باران به
ځانله ځانله ئې خوندونه
کهٔ به جوړ دَ بوډۍ تال شو
دَ قدرت؛ جمع رنګونه
هُم اباد دي ګودرونه
مَستي جونه قطارونه
پهٔ ترخونو کښې منګی ئې
پهٔ یو بل باندې تېلونه
یا پهٔ سیند کښې شاه ځلمیانو
چې پهٔ منځ به کړهٔ جالونه
پهٔ مهیانو پسې چَړ کښې
پهٔ څَپْیاکو ګُوزارونه

چې سیند غاړې ته پهٔ اُوړی اچول به مو سپرونه
پهٔ چپو کښې به تاریه وې تش بازو آو شنازونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه


www.pukhto.net

هر ماښام هغه ماښځ ته
دَ مارغانو ټلهٔ سېلونه
پهٔ اسمان کښې به رواني
هغه زاني قطارونه
پهٔ ببلو کښې سُرخابانو
چې به وُنيؤل ناوُونه
پهٔ مېره کښې چې به خُرارو
راچېړل دَ زيل سُرونه
دَ طوطيانو، ښاروګانو
پهٔ هر بڼ کښې اوازونه
دَ زرکانو، طاؤسانو
هغه کړيکې او چړکونه
يا لهٔ جاړو ترنګؤل چې
تاروګانو خپل تارونه
پهٔ نارو به وُو تنزری
دَ مرَز پچ پَړکونه

چې نغمې وې دَ بلبلو | دَ کوئل خوارهٔ کُوکُونه
ښنګه ډک وُو لهٔ سُروده | سحرونه، ماښامونه
ما ته ياد شی اے وطنه! | همه تېر زارهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی | هغه ډېر خوارهٔ يادونه


www.pukhto.net

هغه دَنګ اَو اوچت غرونه
تر اسمانه ئې سَرونه
پهٔ لمن کښې ئې غُزان وُو
پهٔ سرونو نښترونه
ګرځېدل ئې سردرو کښې
دَ زمريانو کنډکونه
دانګېدلې غرڅنى به
شړېدل به ابشارونه
پهٔ هوا شيکرى، بازې وې
پهٔ غوټو به وُو بازونه
خزندو اَو درندو نه
سُوړې ډکې هُم غارونه
دَمه شپه کښې راؤښکل به
شرمخانو اوازونه
پړقېدهٔ به اورکى – هم
دَ پېريانو لاټېنونه

چې جهان پرې ښائسته وو دَ فطرت بلا رنګونه
زما سترګو کښې ځلېږى دَ حيات واړه عکسونه
ما ته ياد شى اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دى هغه ډېر خوارهٔ يادونه


www.pukhto.net

هغه موج اماج دَ زمکو
دَ هر چا زمیندارې وې
پرې اباد وُو ارتونه
دَ هر چا قُلبې، جوړې وې
دَ اسانو او غویانو
جوړ زغلونه او مېلې وې
ښهٔ چېکار چېکار کندوان وُو
ښې پرېوانه به غلې وې
وُو محدود ضرورتونه
پهٔ تونبې کښې خو توښې وې
بې ضرر دَ خاورو لوښي
کهٔ دونبې، کټوې، کاسې وې
یو توشک، یوه شړې وه
کنهاوې وې او پنې وې
دَ ژوندون اوږې وې سپکې
ملازې وې نهٔ نخرې وې

چې پهٔ لَو آو پهٔ غوبل به لګېدلی اشرونه
دَ یو بل پهٔ کار راتلهٔ به وُو دا هسې عالمونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خواږهٔ یادونه


www.pukhto.net

هغه ډکه به حجره وه
سره تول درانهٔ پګونه
ښې ډٔرنې ډٔرنې کاتې وې
ښهٔ دراز دراز قدونه
پهٔ پټکو کښې شملې لکې
پهٔ څنګ تورې، ټوپکونه
ګرځېدل به تاو بربتونه
دَ غیرت او ننګ مړونه
په جرګو هوارول ئې
تول خندونه، جنجالونه
لاس پهٔ نام ورته کسبیان به
پهٔ چکر ئې چیلمونه
ماسخوتن به دَ ځلمیانو
پهٔ حجرو کښې محفلونه
دَ منګی هغه ټنګونه
پهٔ رېلو ئې ربابونه

چې دَ خوند اَو دَ وقار وُو ښکلی واړه ساعتونه
مینه مینه وروروَلی وه کشالې وې نهٔ جنګونه
ما ته یاد شی اے وطنه! همه تېر زاړهٔ وختونه
زما زړهٔ باندې پراتهٔ دی هغه ډېر خوارهٔ یادونه

# آه ---- نجات

نهٔ مو خود شته نهٔ اختیار
نهٔ مو زیست شته نهٔ روزګار

نهٔ ثاني دَ فرید خان شته
چې تسلیم کا هندوبار

نهٔ میرویس پهٔ ببرته راغے
کا ګورګین پهٔ ګور دوخار

نهٔ پیدا بل احمد شاه دے
چې مرهټ شي ببرته خوار

وران دوتر دَ شیخ ملی دے
وړک احمد ملک سالار



www.pukhto.net

نهٔ مُهم دَ یوسفزو شته
چې مغل وُکاندی ډار

سوړ تحریک دَ پیر روښان دے
دَ خپلواک غلے پرچار

دریا خان او ایمل خاورې
دَ ملت خُونه تار تار

نهٔ پهٔ رنګ دَ فتح خان څوک
چې پرې ناز ؤکا پنجتار

بند تپه دَ ملالۍ ده
پهٔ یرغل نهٔ دے ناتار

کوم دے زړهٔ دَ ملتانی اوس
پهٔ فبرنګ نهٔ شی ایسار

نهٔ مو کُتو کښې قلم شته
نهٔ پهٔ لاسو کښې تلوار



www.pukhto.net

دائرې دَ استقبال له
مونږه نۀ لرو پرکار

نۀ پۀ زَرو باندې شتۀ يُو
نۀ پۀ زور باندې نامدار

پۀ جامه مو څۀ کار نشته
خو مئين يُو پۀ دستار

دَ پټکی ترل مو نۀ زُده
نوم به غواړو دَ سردار

نۀ پخپله څۀ کوے شو
نۀ څوک بل پرېږدُو اوزګار

دَ ملت پۀ کار ناپوهه
دَ ځان سُود له هوښيار



www.pukhto.net

پهٔ یوه تکه خرڅېږو
زمونږ دَغه دے بازار

ډېر شتهٔ من دَلې یادېږی
نمک خوار دَ استعمار

پهٔ رنګ رنګ لره جامه کښې
دلال راشی دَ بادار

څومره لوبې پهٔ مونږ ؤکړې
هرې پېښې پهٔ بار بار

هر خاطر به وی لاجمع
څو چې نهٔ شُو ټول همکار

خدای دې وُکا شیرین یاره!
پهٔ پښتون راشی بیا وار


www.pukhto.net

# مشر نځو خان ته!

دَ دې کلی ثانی پلاره
نر سالاره لوئ سرداره

سینه وره، وضع داره!
دَ خپل قام لهٔ غمه خواره!

مُناره درپسې ژاړی
راشه بیا ورته پهٔ لاره

کهٔ دا لارې دی غوَرِ شوی
ستا دَ اَس دَ تاپ دَ پاره

سر لهٔ ګوره کا راپورته
ګوره! کلے تر بازاره


www.pukhto.net

دا منم؛ څهٔ ځان ځانی ده
دَ هر چا ده خپله چاره

هره چاره بازاری ده
خلقه شؤله سودماره

مګر ستا دَ نرۍ وينې
يو څو څاڅکی تازه داره

دا دَ نوی کُول ځلمی دی
دَ خپل وخت نه خبرداره

لهٔ مړانې عبارت دی
پهٔ جذبه دِ ننګ سرشاره

"اجازه" دې يوه غوابړی
دا دسته ده نوره ټياره

باتوران دی خو بس دا چې
اوس بې مشره، بې سالاره



www.pukhto.net

څۀ به ښۀ وی کۀ بیا راغلې
دَ تا ډاډ ته پامته داره

یا خپل سورے راپېرزو کا
پۀ دا هُم دې منت باره

دَ دې کلی ثانی پلاره!
نر سالاره! لوی سرداره!



www.pukhto.net

# نوحه

## (دَ يو مشر پهٔ تلين)

دَ هوا قاصد خبر راوړو قَفَس ته
وې ئې: غَوږ شه! ستا لهٔ کلی يو ابا لاړ

ما وې: ژبه دې شه ګُونګه، خلهٔ دې ماته
څهٔ درُوند غم پهٔ خُونه راغے — "لوئ لالا" لاړ

دَ جنت رضوان ولاړ ئې هَرکلی ته
چې پاک روح ئې پهٔ پرواز شهٔ پهٔ سما لاړ

هيڅ جامه ئې دَ ريا دَ زُهد نهٔ وه
حقيقت کښې پهٔ دا دؤر وو پارسا – لاړ

هُم خوددار وو، هُم دلدار وو – بلا ؤشوه
په يو ذات کښې چې فقير وو هُم باچا – لاړ



www.pukhto.net

ښهٔ پاکانو پکښې نوَرې خپل لړلې
دَ دُنیا لهٔ آب وَ گِل؛ مګر صفا لاړ

مرتبه ئې دَ "ولَی" نه کمه نهٔ وه
اُف! دَ مرګ پهٔ بهانه رانه وېړیا لاړ

دَ حجرې دالان کهٔ وير کا؛ ورَله ښائی
چې درست "آب" ترې مقدر ته پهٔ رضا لاړ



www.pukhto.net

# تخیل

تخیل مې لکه باز دے
بلندۍ کښې ئې پرواز دے

لۀ هر بادہ، هر طوفانه
هسې رنګ له بې نیاز دے

دَ باتور هسې تُورزنے
پَر او پنجه کښې ممتاز دے

پۀ تورتم دَ شپه کښې وینی
دے یَو هغۀ نظرباز دے

مُستحق دَ بلا داد دے
سزاوار دَ هر اعزاز دے


www.pukhto.net

# هغه او زۀ

هغه زلفې چې ځنې کا
پکښې وتومبي ګلاب
هغه سترګې چې کا تورې
پکښې کښېنوي قصاب

هغه غوړې تازه شونډې
پکښې خوند پټ دَ کوثر
لا باده چې پۀ پياله کا
پکښې ډوب کا مست نظر

بيا کوم شان دے او کوم ځان
ځۀ توبه ده، ځۀ ايمان


www.pukhto.net

# دَ بُلبُل ناله

(دَ یو اشنا په تلین)

دَ خاطر بلبل آزار شهٔ بهار لاړو
ډک دَ ګل دَ خنداګانو سهار لاړو

لکه باد چې پهٔ مخ راشی ځېنې تېر شی
ځلې دا چې هسې ډېر پهٔ رفتار لاړو

ما چې طمع دَ یاری ئې تر ابد کړه
هغه یار دَ یو ساعت پهٔ اتبار لاړو

ما پهٔ اوښکو ملغلرو به پېرلو
څومره سِهل دَ دُنیا پهٔ بازار لاړو

اوس نغمه کهٔ پهٔ خلهٔ راشی خو ناله شی
چې مطرب اشنا لهٔ چنګ و ستار لاړو

دَ همزولو دَ تولی نو څهٔ سیالی ده
چې ئې خاورو لره ګُل دَ دستار لاړو


www.pukhto.net

# آه -----درونده پښتونه!

نهٔ شمله، نهٔ دې جرګه شته
نهٔ حجره، نهٔ دې کتهونه
نهٔ چیلم شته نهٔ ګسبیان شته
نهٔ دې رعب او نهٔ برېتونه

نهٔ تهٔ مشر هسې پاتې
نهٔ دې هغه کشران شته
نهٔ دې "راشه"، نهٔ دې "درشه"
نهٔ دې هغه دسترخوان شته

درونده پښتونه! ځان دې خوار کړهٔ
تا لهٔ ژونده جوړ بازار کړهٔ



www.pukhto.net

# حالات او باور

تهٔ دې ناز کړې پهٔ جمال
زهٔ غره يم پهٔ جنون
زهٔ قائل يم دَ وصال
تهٔ خوښېږې پهٔ بېلتون

تهٔ اخته پهٔ تغافل
زهٔ لګيا يم پهٔ پاخون
تهٔ دې ياد پهٔ خور کاکل
زهٔ موسوم يم پهٔ تړون

خو کهٔ بېله لرې لار
تا به څان ته کړم همکار


www.pukhto.net

# وطنه----خو!

درست عالم به در حېران کړم
تا به ټول ودان کړم
دَ تا دشتې دا مېرې به
زهٔ ښېرازې ګُلستان کړم
دا چَنې او دا کوڅې به
زهٔ دې ښادې په جهان کړم
تا به زهٔ جانان کړم
تا به زهٔ جنت نشان کړم

خو دا خپل دَ قام وګړی
لهٔ هر خوا راته بدخوا دی
څوک دَ لاس نه مې رانیسی
څوک دَ پښو نه مې راکاږی



www.pukhto.net

پهٔ ما ګران لهٔ خپله تنه
اے زما خوږه وطنه!
دې علت سره پهٔ جنګ یم
خپل هیٔت نه چې پهٔ څنګ یم
کهٔ پهٔ ژوند ترې نه اوزګار شم
ګنړه ستا هلهٔ پکار شم
نو کهٔ خاندې او کهٔ ژاړې
دَ سر خَبر به راته غواړې


www.pukhto.net

# دَ استعمار دلال ته

تهٔ ملګرے دَ يرغل
زهٔ ملا تړ مې دَ خپل تل
تهٔ يې غل دَ غلو تر څنګ
زهٔ يم ساد دَ سادو مل

تهٔ پرچار دَ اطاعت
زهٔ نغمه دَ بغاوت
تهٔ سبق دَ غلامۍ
زهٔ تپه دَ حريت

تهٔ دې خپله نيوه لار
زهٔ به خپل کومه کار


www.pukhto.net

# رښه اوښکه دَ پښتنې لَیلا پۀ نوم

چې به شته شی کۀ معدومه
ما ته هېڅ نۀ ده معلومه
ستا لۀ یاده زېرېدلې
توره شپه وه دَمه شومه
واخله غېږ کښې دَ شفقت ئې
رښه اوښکه ده ماشومه
مګر ښکل ئې هم پۀ خیال کا
دا معصومه پۀ خوْلۀ اُومه
دا مې تا ته کړه منسوبه
ستا پۀ نوم به شی موسومه
لکه ما هسې بې نُومه
خدایٔ دې نۀ کا څوک محکُومه

# ښکلی دَ خپل کلی

دَ حیا پهٔ تان ساتلی
نازؤلی ښهٔ ښاغلی

جینکۍ لکه پېروی
هلکان ئې کلک کوتلی

راته ښکاری ئې پهٔ وړاندې
دَ جهان ښکلی ناؤلی

پهٔ زندان کښې راپهٔ یاد شی
همه ښکلی دَ خپل کلی

ډېر مئېن پرې شیرین یاره
پهٔ شعرونو مې نمانځلی



www.pukhto.net

# قطعات

ستا پهٔ زلفو مې قسم دے
ګوره شپه به وارخطا شي
دَ تيَرو پهٔ تسلسل کښې
دَ سحر ستورے پېدا شي

☆

پهٔ اُفق به دَ ملت مې
دَ سبا ستورے ښکاره شي
لته شپه به کډه واخلي
سحر بانګ خو به موزده شي

☆

پهٔ سايه دَ خودداری کښې
تر خپل وسه دلداري کړم
دَ پښتو دَ ګُلستان مې
تل پهٔ وينو آبياري کړم


www.pukhto.net

☆

ستا دَ مینې لېونتوبه سره بښایم
چې دَ وصل پهٔ هیله باندې دې پایم
کاشکې! ستا هَم نوائی خو مې نصیب وے
چې پهٔ غوښه ژبه هم دې مکر ستایم

☆

بانګ دَ سحر چې مو خَپې خَپې دے
لرزه دَ شپې پهٔ کټ پوزې نهٔ راځی
ځکه بیا ښکر دَ مُغلوالې ؤشو
دا چې مېدان ته یوسفزی نهٔ راځی

☆

تسلسل دَ استحصال کهٔ ستا نظام دے
خو غفلت او شرافت مې نن تمام دے
تاودې وینې مې احساس ته داسې ؤوې
خپلواکی دې بس اساس دَ استحکام دے


www.pukhto.net

☆

دا حـاکم بـاچـا مـرئـے دے
دا قاضـی دَ چـا دلال دے
اوس دې خَیـر دَ چنـې غـواړه
مـل دَ غَـل سـره کوتـوال دے

☆

یو ذره به ئې رانهٔ شی خهٔ پهٔ خوا
کهٔ څوک کاندی چرې طمع لهٔ مُلا
کـار دَ ورکـړهٔ کلـه زده دَ کـوم ګـدا
عن که تخت دَ پاسه کښېنی دَ باچا

☆

دَ عالم او دَ مُلا دے تفاوت
څو ئې ډېر دے سره مینځ کښې مُصلحت
دَ هر چا دے خپل صحت او خپل علت
باید کښېني ښهٔ عالم ته پهٔ صحبت


www.pukhto.net

☆

پهٔ دُنیا کښې دَ هر چا ډېر بېل بېل کار
کا هُنر سره انصاف خپل هنرکار
نه چې زرو وَ ته کښېنوې لوهار
نه چې اوسپنې ته کښېباسې سُنار

☆

خال دَ مخ به دې مشال شي
تار دَ زلفو به دې تال شي
دا زوال به مې کمال شي
انفصال به دې وصال شي

☆

دَ صبا يوه وږمه يم
لکه ګُل به دې خندان کړم
دَ باران شبېبه مَږه يَم
لکه باغ به دې ودان کړم


www.pukhto.net

☆

کۀ پۀ عقل پۀ شعور وی
خپل مراد به راحضور وی
کۀ دَ بخت پۀ حواله شی
بیا سړے ګنه مجبور وی

☆

خپل مو واک او خپل اختیار وے
پۀ مرضی مو زیست روزګار وے
دا تپه دَ خپلواکۍ مو
عن پۀ سر باندې دَ دار وے

☆

دا چې دېره بې وسی ده
یار، اغیار پۀ کناره دے
دَ تا غم مې خوا پۀ خوا دے
دَ تا یاد هم راښخه دے



www.pukhto.net

☆

ستا پۀ زُلفو کښې چې وُرکې
وسوسې دَ تور بېګا دی
ستا لۀ مخه برېښېدلې
علامې دَ سپین سبا دی

☆

دَ تا حُسن دَ تا مینه مې موضوع ده
کوم عنوان، کومې قیصې نه خبر نۀ یم
هر یو غږ مې ستا دَ وصل دَ حصول دے
بلې چغې او نارې نه خبر نۀ یم

☆

تۀ کۀ هسې نر سالار شوې
زۀ هُم هغه کلک سپاهی یم
تۀ کۀ هسې زورې امام شوې
زۀ هُم هغه مقتدی یم


www.pukhto.net

☆

دا حُجره ده، که اټې ده
دا کوڅه ده، که بازار
رپ هم نهٔ وهي بې ګټې
دا دي زيست دے که روزګار

☆

ستا يادونه بنهٔ لهٔ تا دي
روز وشب مې خوا پهٔ خوا دي
دا څو اوښکې مې مايه ده
چې ستا آب لره پَيدا دي

☆

پهٔ ښکاره دَ لارې مل
پټ پهٔ زړهٔ کښې راته غَل
پهٔ ظاهِر راته واصل
پهٔ باطن کښې رانه بيل

دا زهٔ چوزچې خدای هٔما کړم　　بیا وَ ما ته لوړ پرواز ځهٔ
دې نظر، پنجو او پَر ته　　کوم باتور او کَته باز ځهٔ

لا مې نور هسې الوت وے　　دَ سپوږمۍ ستورو نه بره
چې را لاندې هر رفعت وے　　دَ اسمان تر هاغه سره

زما عزم بې بس نهٔ وے
زهٔ بندی پهٔ قفس نهٔ وے